

Adventes Vēstis

2011. gada oktobris, #10 (188)

Vienoti Kristus
cerībā

KĀ LŪKOTIES
UZ PASAULI AR
DIEVA ACĪM?

ATSKATS UZ
JAUNIEŠU
KONFERENCI
CĒSĪS

JAUNS PIE-
DZĪVOJUMU
MEKLĒTĀJU
KLUBS RĪGĀ

INTERVIJA AR
ELIZABETI
TALBOTU

DZĪVES-
STĀSTS: LAU-
MA PAEGLĪTE
"TĒVA ROKĀS"

Latvijas ziņas	4
ADRA ziņas	6
Būsim pazīstami	8
Vārds mācītājam	10
Intervija	12
Ģimene	14
Jauniešiem	14
Bērniem	20
Cietuma misija	22
Citu konfesiju ziņas	23

Sveiciens Tev, lasītāj, oktobrī!

Domāju, ka daudzi no mums zina, ka krūze, kas līdz pusei piepildīta ar ūdeni, var būt gan pustukša, gan gandrīz pilna. Jautājums ir – kā mēs to redzam? Kā mēs par to domājam? Ja oktobris ir mēnesis, kas kalendārā iezīmē rudeni, kurš ir jau pusē, tad jautājums – kāds ir Tavs rudens? Vai tas ir pustukšs, vai jau gandrīz pilns, tā ka tūlīt līs pāri malām? Es domāju, vai šajā rudenī Tu esi sajutis Dieva bagāto mīlestību, kas nolijusi pār šo zemi, novērtējis Viņa svētības savā dzīvē, vai esi izbaudījis draudzības sniegto prieku draudzes ģimenē? Vai Tava sirds jau ir spējusi atbildēt Tam, kurš Tev labu dara? Es ceru, ka tā līksmojas un mīlestībā liek

piepildīt daudz vairāk nekā tikai pusi no tā mēra, ar ko Tev tiek mērots.

Ja kaut kas ir pusē, tad jau iespējams atskatīties uz paveikto un vēl iespējams plānot gaidāmo. Rudenī mums ir tā priekštiesība noslēgt un iesākt, tāds savāds laiks, kad noslēdzam vasaras sezonu, nomainām garderobi, novācam ražu, un tas laiks, kad sākam: sākam mācīties, atsākam regulāras mazo grupu tikšanās, aizsākam jaunas kalpošanas idejas. Rudens ir lielisks iespēju laiks. Sāc tagad, atdod šo rudeni Dievam, pieņem to, ko Viņš Tev ir novēlējis un sagatavojis, lai arī Tu vari sacīt: „Mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai!” (Ps. 23:5)

Kāds jauniešis man teica, ka draudzes pagalmā aug viens vienīgs bērzs, bet katru rītu ir jauns dzelteno lapu birums, ko sagrabt, un tā ir svētība, jo tas ir pārdomu laiks, kad ieraudzīt Dieva visvarenību pār dabu un savu dzīvi, kad mācīties paļaušanos, jo laiks ir tikai Dieva dāvana, kad būt pateicīgam par veselību un iespēju veikt fizisku darbu!

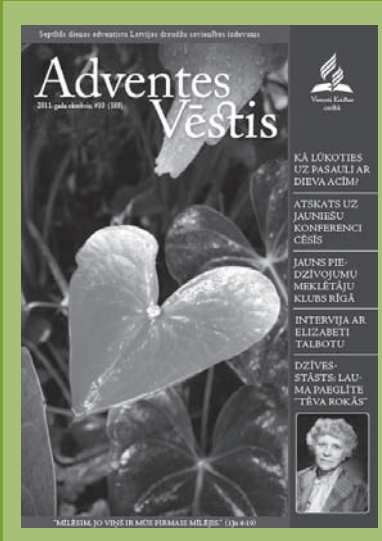
Esi svētīts bagātīgi šajā rudenī!

*Līvija Baltrušaitē
AV jauniešu atvēruma
redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Pateicības auglis

Ražas svētki ir pateicības laiks. Tie atgādina par Dieva laipnību, Viņa gādību. Viņa solījumi nemainās. Saule spīd un lietus līst pār taisniem un netaisniem. Bet cik saistoši tas ir mūsu, divdesmit pirmā gadsimta, cilvēkiem. Cik ir to, kuri dzīvo laukos un nodarbojas ar lauksaimniecību? Cik ir to, kuri zina, kāda bija šī gada raža – laba vai slikta? Lielākā daļa dzīvo un strādā pilsētās. Pietiek ieiet kādā no supermārketiem, lai priekšā būtu dažādi augļi, ogas un dārzeņi. Paņem, samaksā un lieto. Tādēļ ir pilnīga neziņa par to, kas notiek laukos. Arī draudzēs Ražas svētku dekorācijās arvien vairāk var redzēt eksotiskos augļus, mazāk to, kas patiešām izaudzis mūsu laukos.

Mūsu laika zemkopji biežāk un vairāk domā par Eiropas Savienību, tās finanšu atbalsta programmām, fondiem un nevis par Dieva svētību un gādību viņu ikdienas darba dzīvē. To, kas nāk no Dieva, mēs skaitām par pašsaprotamu. Bieži pat nepiedomājam pie tā, ka Dievs joprojām dod savu svētību, lai arī kādas būtu visas mūsu saimniekošanas metodes.

Vai pateicībai par ražu šodien vēl ir kāda nozīme? Es domāju, ka galvenais tajā nav lauksaimniecības problēmas un rezultāti, bet gan viena no centrālajām kristieša vērtībām – pateicība. Ar ražas simboliem mēs atgādinām par nepieciešamību būt pateicīgiem. Pateicība ir viena no kristieša centrālajām vērtībām. Viduslaiku domātājs Ekehards ir sacījis: “Ja vienīgā lūgšana, ko jebkad savā dzīvē izsakāt, ir: „Pateicos!”, ar to būtu pietiekami.” Tā ir lūgšana, ko viegli atcerēties. Bet laikam viena no tām, ko visgrūtāk pasacīt. Vai tiešām ar to pietiek? No vienas puses, protams, pilnīgi. Bet dziļāk lūkojoties, pilnīgai pateicībai ar to ir par maz. Pateicība ir gan attieksme, gan atbildes reakcija. Dieva Vārds apliecina, ka ticība bez darbiem ir nedzīva ticība (Jēkaba 2:17). Tāpat pateicība bez došanas nav pateicība. Apustulis Pāvils otrajā vēstulē Korintiešiem devītajā nodaļā atgādina šo principu. Starp citām rindām 7. pantā var lasīt: priecīgu devēju Dievs mīl. Pāvils atgādina par materiālajām svētībām, bet tad pavērš uzmanību atkal pestīšanas virzienā. Viņš pateicas Dievam par neizsakāmo dāvanu – Jēzu Kristu.

Bez zemes augļiem Dieva Vārds piemin Gara augli. Galatiešu vēstulē lasām: Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, uzticamība, lēnprātība, atturība. (Gal 5:22) Vai šis auglis parādās mūsu dzīvē, mūsu attiecībās ģimenē un draudzē? Cik no tā jūtams sabiedrībā, kurā dzīvojam? Šis auglis ir liecība par to, cik atvērti esam Dieva Garam. Tas rāda, kas pārvalda mūsu dzīvi. Dzīve nav tikai kaut kādu aktivitāšu un darbību salikums. Kristieša dzīvē jāparādās auglim. Maz to var redzēt, bet tas ir tas, kas visvairāk vajadzīgs.

Strīdu, vardarbības, augstprātības, mantkārības, nemiera, nedrošības vietā – miers ar Dievu. Mīlestība, prieks, miers. Tas ienestu jaunu nozīmi visam, ko darām. Ne visiem ir dāvanu klāsts, bet Gara auglis ir pieejams katram. Vai varat to vizualizēt? Vai cilvēki, ar kuriem kopā strādājat, sastopaties, varat to ieraudzīt jūsu dzīvē, attieksmē? Ja tā, slava Dievam. Bet diemžēl bieži nākas sastapties ar augstprātību, izolēšanos, lepnību, uzkundzēšanos, garīguma spēli.

Ja vēlamies Gara augli, ir jāsit krustā grēcīgā daba. Reizēm liekas, ka, atradinoties no kāda mūsu vai cituprāt kaitīga ieraduma, mēs esam to sasnieguši. Bet pats galvenais – EGO – ir palicis. Kamēr netiksim pāri savām ambīcijām, saviem aizvainojumiem vai izpausmēm, Svētā Gara auglis nevar augt. Līdz ar to nav rezultāta. Mēs varam pūlēties no rīta līdz vakaram, sēdēt semināros un grupās, veidot programmas, bet tā būs vēja ķeršana. Bokss ar ēnām. Dievs saka, ka Viņš savu svētību var dot pat miegā. Un vai tas nav tas, ko ilgojamies? Lai Kungs pievieno jaunas dvēseles savai draudzei, kur Viņš ir galva, kur valda pateicības un došanas gars! Gara auglim ienākoties, mēs to varam līdzdalīt sabiedrībā, kura arī pieder Dievam. Lai svētīgs rudens pārdomu laiks!

Viesturs Reķis

Sludinājumi

• Kristietis, 46 gadus vecs (augums 180 cm), vēlas iepazīties ar dievbijīgu sievieti atbilstošos gados. E-pasts: ainarslaudaks@inbox.lv
Vai arī www.draugiem.lv meklēt Ainars Ļaudaks.

• Tiek pārdots 4 istabu dzīvoklis Dobelē, remontēts, gatavs dzīvošanai. Tāl. 26373672 vai 29602744.

Kalpošana un par kalpošanu

23. jūlijā mūsu draudzītē bija mīļi ciemini – mācītājs Armands Bērziņš ar dzīvesbiedri Ilgu. Pēc spraigas Bībeles izpētes Armanda un Ilgas izpildījumā aizkustinoši izskan mums visiem tik ļoti pazīstamā, mīļā dziesma „Pāri dzīves bangām”. Kad esam garīgi atspirdzināti un stiprināti, Armands mums svētrunā ļoti interesantā rakursā ataino lūgšanas formas – gan pieskaroties mums varbūt visai neparastajai „pacelto roku lūgšanai”, kuru savā dzīvē praktizēja Dieva vīrs Mozus (2Moz 17:11), gan īpaši atklājot aizraujošo „plaukstu lūgšanu”, kurā katram pirkstam ir sava nozīmīga loma.

Īsumā par šo tik svētīgo lūgšanas veidu. Vispirms īkšķis, kurš, rādot uz sirdi, aicina lūgt par mūsu sirdij vistuvākajiem – bērniem, mazbērniem, dzīvesdraugiem un vecākiem. Rādītājpirksts atgādina sen zināmu patiesību – neizmantot to rādīšanai uz citu kļūdām, bet lūdz par citiem. Garākais pirksts simbolizē lūgšanu par augstos amatos esošiem, kuri nes lielu atbildību gan kā valdības locekļi, gan draudzes vadītāji. Pirksts, ko tautā dēvē par zeltnesi, aicina lūgt par laulību. Laulība ir īpašs Dieva iesvētīts iestādījums, kas nāk no pašas Ēdenes un ir arī īpašs sātana uzbrukumu objekts. Visbeidzot, pats mazākais pirkstiņš pamudina lūgt par dzīves pabērniem – slimiem, bāreņiem un atraitnēm, pazemotiem un trūcīgiem.

Gribam ar pateicību pieminēt ikvienu, kurš ir iepriecinājis mūsu draudzīti, kalpojot ar Dieva Vārdu – M. Deberu, E. Negribu un B. Sibirjovu, Z. Kukulīti ar dzīvesbiedri Ainu un A. Birziņu, arī J. Biti. Šodien, kad top šis raksts, mūsu vidū sveicām vēl vienu ciemini A. Āriņu.

A. Freija Kandavā

Dziedināšanas pakāpieni

Baltijas ūnijas sekretārs Andrejs Āriņš 3. septembrī viesojās Adventistu Rīgas 6. draudzē, kur izklāstīja tēmu “Jēzus dziedina divpadsmit pakāpienos”. Mani tas ieinteresēja, un es nolēmu pajautāt: Kāpēc tieši dziedināšana?

Visi cilvēki vēlas tapt dziedināti. Dziedināšanas galvenais uzdevums ir atbrīvot cilvēkus no atkarībām, garīgās verdzības un bezdievības, lai vadītu uz Dieva valstību. Dziedināšana mūs ved ārā no garīgās Ēģiptes, un mēs iegūstam izpratni par piedošanu un atbrīvošanu.

Divpadsmit pakāpieni, kā Jēzus dziedina:

1) vispirms saskaņā ar Dieva likumiem; 2) tad piedošana – grēksūdze; 3) intīmā dzīve, mīlestība un draudzība; 4) struktūra un disciplīna; 5) Dieva mīlestības pieskāriens; 6) cerība un vadība; 7) lūgšana un Bībeles studija; 8) patiesība un Dieva izpratne; 9) kalpošana cilvēkiem un misija; 10) dievkalpojums; 11) prieks Svētajā Garā; 12) svētību saņemšana un došana tālāk.

Valdis Dahs

Kopā būšanas prieks un svētība

4. septembrī jau tradicionāli Valmieras veselības klubiņa dalībnieki devās ikgadējā ekskursijā. Dievs mums dāvāja brīnišķīgi siltu un saulainu laiku, kas sildīja mūsu sirdis. Kā pirmo apmeklējām no Burtņieka ezera netālu esošo kaņepju audzētavu Adzelvei. Adzelvešu saimnieks mūs iepazīstināja ar saimniecību pusotras stundas garā ekskursijā. Tās laikā mēs paši savām acīm redzējām, kā no kaņepju stiebriem tiek iegūta šķiedra un pēc tam savērpta virvē. Ekskursijas noslēgumā kādā senatnīgā un latviskā klētiņā degustējām kaņepju aizdaru ar rupjmaizi, kas apziesta ar sviestu vai medu. Uzzinājām, ka sējas kaņepju eļļa ir daudz nepiesātināto taukskābju u.c. cilvēka uzturā un medicīnā nozīmīgu vielu.

Pa ceļam uz otro apskates objektu apstājāmies pie Latvijā septītā resnākā dižozola – Dambju dižozola. Tas sasniedz gandrīz 9 m apkārtmēru un 21 m augstumu.

Ekskursijas turpinājumā devāmies uz Burtņieku zirgaudzētavu, kas ir vecākā zirgaudzētava Latvijā, kurā šobrīd atrodas ap 160 zirgi. Aizraujošās ekskursijas laikā varējām apskatīt zirgu solāriju, redzējām, kā zirgu frizieris ir izveidojis skaistas frizūras, kā arī mums bija iespēja barot zirgus ar tādiem kārumiem kā burkāni, āboli, maize un auzas. Redzējām, kā zirgi paši demonstrē sevi atbraukušajiem pircējiem. Uzzinājām daudz interesantu faktu par zirgu kopšanu, barošanu, dzīvesveidu, piemēram, ka sirmie un baltie zirgi nepiedzimst sirmā vai baltā krāsā, bet parasti piedzimstot ir brūni, un ka zirgu mazulis mātes vēderā pavada aptuveni 11 mēnešus.

Cēsu draudzes māsa Ilona brīnišķīgi pagatavotās pusdienas baudījām brīvā dabā pie gleznainā Burtņieku ezera, kura ūdenī spoguļojās zilās debesīs peldošie gubu mākoņi. Pēc pusdienām raitā soli iepazīnāmies ar Burtņieku muižas parku.

Paldies Dievam, no kura nāk visas labās lietas, sekmes un veiksmes! Priecīga sirds patiesi dziedina vainas!

Līva Priediņa Valmierā

Kristības

17. septembrī Rīgā, Katlakalnā notika priecīgs un saviļņojošs pasākums Adventistu Rīgas 6. draudzei – kristības. Tika kristīta Darina Kroitore, mācītāja Vitālija Kroitora meita. Protams, vecāki priecājas:

Lija: „Pirmkārt pateicība Dievam un prieks par meitas izvēli turpmāk savu dzīvi saistīt ar Kristu.”

Vitālijs: „Tas ir liels prieks, kad bērni izvēlas iet ceļu kopā ar Kristu.”

Valdis Dahs

Svētbrīdis

Paliks atmiņā kristību dievkalpojums „Luntās”, Talsu draudzes vecākā Ilmāra Brikša mājās sabata pēcpusdienā, 6. augustā. Te ir ļoti skaista vieta: ezers, uzkalniņš, soliņi. Bijām daudz klātesoši, paši un arī jaunatne no citām draudzēm. Kristījās piecas personas no Laucienas pansionāta un divas no Talsiem. Brālis Pilabērzs ilgus gadus kalpoja pansionātā ar sabata dievkalpojumiem (reizi mēnesī pēcpusdienās) un Dieva Vārda mācībām. Šodien viņš ir priecīgs par sasniegto. Valdmanis kalpoja ar savu auto transportu. Kristīja mācītāji A. Āriņš un T. Vilnis.

Lija nepārtraukti sīks lietus. Daudzi bija paslēpušies zem lietussarga. Es nesaļiju. Mācītājs Āriņš mani ietērpa savā lietusmētelī. Pateicos!...

Mācītāji svētīja kristītos, jo viņi sākuši jaunu dzīvi. Lūgsim par viņiem!

Nojumītē Daina Kleimane atskaņoja mūziku un dziesmas. Bija sarūpēts mieļasts. Pateicamies!

E. Negribs Talsos

Lūši un Ērgļi tiekas Jēkabpilī

24. septembra sabatā Jēkabpils draudzē notika Jēkabpils Ceļa meklētāju kluba „Jēkabpils Lūši” uzņemšanas ceremonija, uz kuru speciāli bija ieradies Ērgļu draudzes Ceļa meklētāju klubs „Ērgļi” pilnā sastāvā. Jēkabpils adventistu draudze pēc mācītāja Aināra Gaiļa aicinājuma šim pasākumam bija nopietni gatavojusies, gan lūdzot pēc Dieva svētības, gan arī veicot organizatoriskos pienākumus. Ceremoniju atklāja Latvijas Ceļa meklētāju organizācijas vadītāja Guna Rīmane, kura izstāstīja Ceļa meklētāju kustības dibināšanas vēsturi, parādot attēlus un izskaidrojot Ceļa meklētāju simbolikas, himnas rašanos un arī pastāstot par Dieva brīnišķīgo vadību Latvijas kustībā no tās dibināšanas līdz pat mūsdienām.

Uzņemšanas ceremonija sākās ar Latvijas valsts himnu un Ceļa meklētāju himnu. Judītes Purviņas vadībā Ērgļu kluba bērni svinīgi skaitīja Ceļa meklētāju likumus un solījumu, un aizdedza dažādu krāsu sveces. Un tad jau arī pienāca pats aizkustinošākais brīdis, kad jaunie Jēkabpils Ceļa meklētāji Elizabete, Marija un Ralfs deva Ceļa meklētāju svinīgo solījumu, un kluba vadītāja Dzintra Zoldnere viņiem apsēja īstos Ceļa meklētāju kaklautus, un draudze apsveica ar skaistiem rudens ziediem un laba vēlējumiem. Elizabetei, Marijai un Ralfam, un Jēkabpils draudzei tas bija svinīgs un ļoti īpašs sabats, jo Jēkabpilī pirmo reizi ir izveidojies Ceļa meklētāju klubs.

Patiess paldies ir sakāms Ērgļu draudzes klubam un tā direktorei Judītei Purviņai, viņas palīgiem par neatkārtojamo sabatdienu Jēkabpilī, kura Elizabetei, Marijai un Ralfam ir jaunas dzīves sākums, jo nu viņi ir „Jēkabpils lūši” pilntiesīgi biedri, kas ir gatavi, uzticoties Dievam, stāstīt citiem bērniem par mīlo Jēzu Kristu.

Gunas Rīmanes iedrošinošais vēlējums pūsgada laikā krietni papildināt Jēkabpils Ceļa meklētāju kluba skaitu iekrita dzirdīgās ausīs un redzīgās acīs un var būt nemaz tiks nesasniedzams vairs neliekās.

„Jēkabpils lūši”

Draudzības evaņģēlijs uz ielas

Nu jau 5 gadus, kopš savas dibināšanas, Cēsu draudze „Sadraudzība” savus dievkalpojumus sabatos rīko RPIVA – augstskolas zālē. Dievkalpojumu laikos bieži pa logiem varam redzēt, kā cilvēki vienā no pilsētas centrālajiem laukumiem „Rožu laukumā” atpūšas, sēž uz soliņiem. Bērni spēlējas strūklakās. Visapkārt skan čalas, smiekli. Mūsu dievkalpojumu zāles logā ir nolikts glīti veidots, izgaismots reklāmas stends, taču, ja laukā ir silts un saulīte spīd, kurš gan grib nākt telpās?

Tā „Sadraudzībā” radās pārlicība, ka pašiem jādodas laukā pie cilvēkiem. Atļaujais dabūšana pilsētas institūcijās bija diezgan laikietilpīgs pasākums. Taču, kad viss bija kārtībā, 10. septembrī nesām visas aparatūras uz ielas, un Dieva godināšana varēja sākties! Ciemos bijām uzaicinājuši Salacgrīvas pusaudžu „Ceļa Meklētāju” klubu „Bākgunis”. Tā nu klātesošajiem cēsniekiem bija iespēja vērot uzvedumus, kurus bija sagatavojuši gan Salacgrīvas, gan „Sadraudzības” pusaudži. Bērni, jaunieši, pieaugušie – viens otru nomainot – četras stundas dziedāja dziesmas cēsniekiem par prieku. Kamēr dziedātāji dziedāja, citi draudzes brāļi un māsas klātesošajiem klausītājiem dalīja informācijas bukletus, ielūgumus uz pasākumiem un semināru. Bija lieliskas iespējas aprunāties ar garāmgājējiem, lūgt kopā ar viņiem un pat vadīt Bībeles stundas. Tā kā tajā dienā Cēsīs un Smiltēnē viesojās Frederiks Pols no Indijas, arī viņš tika uzaicināts dažas minūtes uzrunāt klātesošos un garāmgājējus.

Jānis Mucenieks

Konstantīns Rezņikovs
ADRA Latvija vadītājs

Palīdzot vienam, mēs IZMAINĀM PASAULI

*“Ko Jūs esat darījuši vienam no šiem vismazākajiem,
to Jūs Man esat darījuši” (Mat. 25:40)*

Laikā no 2011. gada 3. jūlija līdz 14. augustam Saldus novada Zirņu pagastā tika rīkotas trīs 7 dienu garas izglītojošās atpūtas nometnes maznodrošināto ģimeņu bērniem. Bērni tika izvēlēti, sadarbojoties ar sociālo dienestu profesionāļiem, bet par nometņu organizatorisko pusi gādāja biedrība “Velte”. Kopumā nometnes apmeklēja 70 bērni vecumā no 6-12 gadiem. Dalības maksa par nometni netika noteikta, izdevumi segti no brīvprātīgo ziedojumiem.

Par saviem iespaidiem dalās viens no nometnes atbalstītājiem un galvenajiem palīgiem virtuvē – Maina Roderte: “Ierodoties pārsteidza, ka skaistajā Cieceres upes nogāzē bija elektrība, ūdens, kanalizācija, virtuvē divas gāzes plītis, galds, plaukti. Gaiga Malaņina kā atbildīgā gādāja par nometnes atbilstību normatīvo aktu prasībām un lai bērni justos labi. Miķelis Žunda visu dienu strādāja savu profesionālo darbu, lai ap 23:00 vakarā ierastos nometnē un papildinātu ēdiena krājumus nākamajai dienai. Trim jauniešiem – Lienei, Ilzei un Ruslanam – tā bija vērtīga prakse, kā nodarbināt un disciplinēt vienlaicīgi 20 bērnus vecumā no 6-12 gadiem. Skabargas, nobrāzumi, dunduru kodieni – par to rūpējās Rigonda Vecvagare. Viņa arī vadīja tematiski izglītojošās nodarbības bērniem, kuru mērķis bija atklāt, cik ļoti viņu labsajūta un veselība ir atkarīga no ieradumiem un dzīves veida. Lieliski pavāri un smago katlu cilātāji bija vēl divi jaunieši – brāļi Valērijs un Jevgeņijs. Kad viņu nebija, tad Aivars ar galdnieka precizitāti ātri ieviesa pareizas attiecības starp litriem, ķiplokiem un sāls gramiem. Aivara ziņā bija arī īpašie vakara stāsti bērniem. Stiprinājums bija brīdis, kad nometni apmeklēja Kuldīgas adventistu draudzes mācītājs Genarijs Roderts, atvedot arī veltes no sava dārza. Pasākumi

kopumā atklāj vēl vienu iespēju, kā draudzes locekļiem iesaistīties kalpošanā sabiedrībai. Vēl mūsu zemē ir daudz bērnu, kuriem nepieciešama ne tikai materiālā palīdzība, bet kuri labprāt dzird labo vēsti par veselīgu dzīvesveidu un Jēzu Kristu.”

Kalpošanas iespējas vēl nav izsmeltas! Protams, ka kalpot varam katrs individuāli, bet kopā jebkuru pasākumu “pacelt” ir vieglāk un efektīvāk. Vajadzība pēc labdarības tikai pieaugs, tāpat kā vajadzība pēc pareizas attieksmes pret dzīvi un darbu, pēc jaunas sirds un Tā, Kurš ir Ceļš, Patiesība un Dzīvība.

ADRA ir atbalstījusi arī Zvejnieciemā notikušo nometņu “Draugu ciemats” un “Maranata” organizatorus, nododot “Austrumnieku” saimniekiem ledusskapi un elektriskās plītis.

Īpaša pateicība “Ciecernieku” māju saimnieku ģimenei par atvēlēto vietu nometnei, nodrošināšanu ar ūdeni, elektrību, kartupeļiem, zaļumiem un ogām, kā arī pašu enerģisko iesaistīšanos nometnes darbā. ADRA, atbalstot šo bērnu izglītojošo labdarības pasākumu, sadarbībā ar Zviedrijas draugiem sniedza savu atbalstu nometnes dalībniekiem ar pārtikas produktiem, apģērbiem, ledusskapī, veļas mazgājamo mašīnu, saliekamajām gultām, matračiem un galda spēlēm, kā arī palīdzēja ar telts piegādi.*

ADRA akcija “SKOLAS SOMA”

Uzsākot jauno 2011./2012. mācību gadu, ADRA rīko akciju “Skolas soma”. Akcijas ietvaros palīdzību plānots sniegt bērniem no daudzbērnu, nepilnām un maznodrošinātām vai mazaisargātām ģimenēm, kā arī bērniem ar īpašām vajadzībām šādās Latvijas vietās:

- 12 bērniem Dobeles novadā;
- 8 bērniem Bolderājā, Rīgā;
- 15 bērniem Aizkraukles novadā
- 9 bērniem Cēsu novadā;
- 5 bērniem ar īpašām vajadzībām Ventspils novadā.

KOPĀ: 49 bērniem četros novados un galvaspilsētā.

ĪPAŠA PATEICĪBA Adventistu Rīgas 1. draudzei, kuras Padome izvēlējās draudzes svētku ietvaros labdarības koncertu rīkot šīs akcijas atbalstīšanai. Labdarības koncerta vadītāju vārdi “kas gan būtu svētki, ja mēs nevarētu tajos ko labu darīt”, kā arī daudzveidīgie mūzikas stili atvēra klātesošo sirdis, un kopā šai akcijai 27.08.2011 labdarības koncertā saziedoti 1189,63 LVL, bet kāda privātpersona ar atvērtu sirdi pēc koncerta šai akcijai ziedoja 225 LVL.

PALDIES ikvienam ziedotājam, kuri bija sabraukuši no visas Latvijas.

Šobrīd pieejamā palīdzība:

- apģērbs;
- saldēta maize;
- medicīniskie palīglīdzekļi personām ar īpašām vajadzībām;
- bezglutēna produkti.

Palīdzības saņemšanas un sadarbības ar ADRA kārtība:

1) ADRA darbība labdarības jomā Latvijā balstās uz organizētu brīvprātīgo personu iesaistīšanos kalpošanā sabiedrībai;

2) ADRA darbība tiek izvēsta caur reģionālo koordinatoru starpniecību, kuri darbību organizē galvenokārt izmantojot adventistu draudzes kā palīdzības saņemšanas šūniņas. Tāpēc, personas, kuras vēlas saņemt palīdzību, dodas uz Adventistu draudzi pēc savas dzīvesvietas;

3) Draudzes Padome izvirza personu, kura ir uzticama un ar labu reputāciju, būt par ADRA koordinatoru attiecīgās draudzes darbības teritorijā. Šī persona turpmāk kontaktējas ar ADRA vadību un ir atbildīga par realizētajiem projektiem sadarbībā ar ADRA savā teritorijā;

4) Palīdzība tiek sniegta kā īslaicīgs atbalsts krīzes situācijā nonākušām vientuļām personām, maznodrošinātām un trūcīgajām personām vai ģimenēm ar bērniem.

5) Jebkādi mērķprojekti tiek apspriesti ADRA Padomē, idejas par tiem iesūtāmas ADRA e-pastā.

Ziņojums par saņemtajiem ziedojumiem:

SDA LDS Padomes ieteikums un aicinājums visu Adventistu draudžu ticīgajiem ir ziedot ADRA darbības atbalstam ik mēnesi vidēji 1 LVL no personas, atbilstoši savām iespējām. 12 mēnešu laikā (2010/2011) izveidotais uzkrājums no šiem ziedojumiem ir 1106,07 LVL.

Ziedojumu izlietojums paredzēts šāds:

- 10% tiek uzkrāti fondā ārkārtas gadījumiem (dabas katastrofas) pasaulē (110 LVL);
- 400 LVL tiks izmantoti monitoru/datoru projektam;
- 596,07 LVL ir uzkrājums nākotnei.

PATEICĪBA ikvienam, kurš ziedoja šos līdzekļus! Aicinām ikvienu Adventistu draudžu ticīgo iesaistīties un ik mēnesi ziedot ieteicamos naudas līdzekļus savu iespēju robežās labdarības darba atbalstam visā Latvijā!

“Ko nu es, es jau neko, man nav iespēju, nav laika, esmu kautrīgs...” Šādi un līdzīgi iemesli attur cilvēkus no iesaistīšanās palīdzības sniegšanā tuvākajam. Taču, tieši Tava ierosme var piešķirt lietām citu virzību! Tikai tad, ja Tu iesaistīsies, lietas ap Tevi vairs nebūs tādas kā šobrīd! Paliecot malā, pasaule nepalikns tāda pati – jaunuma likumā ir progresēt. Tava izvēle iesaistīties var sniegt pretsparu šai jaunuma likumībai! Lai palīdzētu, nevajag daudz!

LIESMA, KAS DEG MANĪ

Aivars Ozoliņš
Vallejo Drive draudzes mācītājs
Glendeilā, Kalifornijā

No 2. līdz 10. decembrim Rīgā viesosies daudzu lasītāju iemīļotās grāmatas „Pārsteidzošā mīlestība” autore Elizabete Talbota. Šajā laikā būs iespēja dzirdēt viņas lekcijas, kurās atklāsies evaņģēlija vēsts krāšņums un dziļums. Piedāvājam nelielu iepazīšanos ar evaņģēlisti Elizabeti Talbotu.

Elizabete Talbota ir dzimusi Argentīnā, Adventistu misionāru ģimenē. Viņas tēvs bija mācītājs, Savienības un Ūnijas prezidents, un visbeidzot arī Ģenerālkonferences Elenas Vaitas Mantojuma direktors. Jau no agras bērnības vecāki centās viņai nodemonstrēt Jēzus mīlestību, un viņa

jau tad iztēlojās sevi kā sludinātāju un skolotāju savu leļļu audiences priekšā. Ieguvusi bakalaura grādu mūzikas izglītībā, Elizabete sāka strādāt biznesa rēķinvedībā un menedžmentā. Vienlaicīgi viņa ieguva maģistra grādu korporatīvajā psiholoģijā. Turklāt šajā laikā, aptuveni 15 gadus, viņa strādāja kā nepilnas slodzes brīvprātīgā jauniešu mācītāja. Šajā laikā viņa atklāja šo darbošanos kā savu dzīves aicinājumu. Pēc tam Septītās dienas adventistu Baznīca aicināja viņu kļūt par pilnas slodzes mācītāju, ko viņa ar prieku pieņēma un uztvēra kā Dieva aicinājumu. Viņa iesāka savu kalpošanas darbu kā jaunu cilvēku un ģimeņu mācītāja un evaņģēliste, vienlaicīgi strādājot pie sava maģistra grāda Bībeles studijās.

Jau daudzus gadus viņa ar lielu aizrautību piedalās evaņģelizācijas darbā visdažādākajās formās, piemēram, izmantojot jaunākās tehnoloģijas. Vēlāk viņa strādāja par vecāko mācītāju un nepilnas slodzes Bībeles studiju profesori. Elizabete ir kandidāte doktorantūrā (Ph.D. Bībeles studijās) Apvienotajā Karalistē. Viņa pastāvīgi ceļo pa visu ASV un citur pasaulē kā lektore un semināru vadītāja.

Elizabete kopā ar saviem kolēģiem vada “Pravietojumu Balss” ikdienas radio pārraides.

Viņa ir Bībeles Institūta *Jesus 101* dibinātāja. Jūs varat noklausīties viņas un citu Pravietojumu Balss darbinieku

raidījumus interneta portālos: www.vop.com un www.Jesus101institute.com. Tur jūs atradīsiet viņas video ierakstus, varēsiet noklausīties radio pārraides, atrast radio pārraižu grafikus, lektoru grafikus un daudz ko citu. Viņa regulāri uzstājas TV Cerības Kanālā (*Hope Channel, Jesus 101*) kā arī LLBN (*Loma Linda Broadcasting Network, CrossTalk*).

Elizabete ir sarakstījusi vairākas grāmatīņas, kas ir izdotas arī latviešu valodā: “Matejs: pravietojumi piepildīti”, “Lūka: pestīšana visiem”, “Jānis: Dievs kļūva miesa” un “Pārsteidzošā mīlestība: negaidītā Dieva bērnu izglābšana”.

Elizabete ir precējusies ar Patriku Talbotu, kurš arī ar lielu degsmi atbalsta evaņģēlija vēsti. Viņi abi ir veltījuši savu dzīvi krustā sistā Kristus pasludināšanai. Kad Elizabetei lūdz pastāstīt kaut ko par sevi, viņa vienmēr paskaitdro, ka viņas galvenā identitāte ir viņas dedzīgā aizrautība ar Jēzus Kristus Labo vēsti: “Tā ir kā liesma, kas deg manī,” viņa saka par sevi, un tā tas arī ir.

Elizabete mums pastāstīja...

Jēzus Kristus evaņģēlijs ir kā liesma, kas deg manī, PATIEŠĀM! Es vienkārši nespēju rīmties par to runāt! Es esmu nonākusi pie secinājuma, ka Dieva žēlastība ir viss, kas man šajā dzīvē ir, un tā ir pārņēmusi visu manu dzīvi! Kad mēs patiesi saprotam, ka Jēzus paveica mūsu pestīšanas darbu pie krusta, mēs esam brīvi dzīvot dzīvi pateicībā un pārplūstošā priekā! Tādā veidā Dievs arī iepazīstina citus cilvēkus ar Sevi: kad viņi ievēro to neizsakāmo prieku un mieru, kas mājā Viņa sekotājos, pat tad, kad apkārt plosās vētra. Tad citi vēlas pievienoties šai kustībai.

Kad es bērībā sludināju savām lellēm, es nekad nebūtu spējusi iedomāties, ka reiz tikšu aicināta pasludināt Jēzus labo vēsti visā pasaulē. Katru rītu es atostos ar dziesmu sirdī un sparū ķermenī, pārsteigta par Dieva žēlastību, kas izglāba tādu grēcinieci kā es.

Es ar nepacietību gaidu to izdevību, kad decembra sākumā varēšu pavadīt kādu laiku kopā ar jums Latvijā. Es zinu, ka mēs visi ar aizrautību varēsim ielūkoties Dieva Vārdā, lai tur visā Bībelē, no 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai, atrastu Jēzu Kristu. Mūsu sirdis “deg mūsos” (kā mācekļiem Lūkas 24:32), kad mēs ieraudzīsim pestīšanas plānu jaunā gaismā, kas nāk no krusta. “Kristus grēku salīdzināšanas upuris ir lielā patiesība, ap kuru grupējas visas citas patiesības. Lai spētu pareizi saprast un novērtēt katru Dieva Vārda patiesību no 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai, mums tās jāpēta tajā gaismā, kas plūst no Golgātas krusta.” Elena Vaita *Gospel Workers*, 315.

Satiksīsimies šādos datumos un laikos, lai ar lielu aizrautību atvērtu Dieva Vārdu, paaugstinot Kristu, lai Viņš spētu VISUS VILKT PIE SEVIS.

Jesus IOI

2.-9. decembris Baznīcas 12a pl.

18:00 Lielajā zālē: **Pārliecība par**

neredzamo: Kā raudzīties uz pasauli ar ticības acīm?

2. decembrī „Pretinde”

4. decembrī „Maīņa”

5. decembrī „Spriedums”

8. decembrī „Gaisma”

9. decembrī „Dzīvība”

3. decembris Tikšanās ar jauniešiem Baznīcas 12a, pl. 10:00 un

14:00: **Jaunā dziesma: Sastapšanās ar Jēzu Evaņģēlijos.**

10. decembris VEF Kultūras pilī pl. 10:00 Sarkanajā zālē un pl. 15:00

Baznīcas 12a: **Viss piepildīts: Kā saprast noslēgumu jau no paša iesākuma?**

Pasākumu čaklākajiem apmeklētājiem būs iespēja kā dāvanu saņemt vienu no Elizabetes Talbotas grāmatām:

Visdārgākā pērle – JĒZUS KRISTUS

Intervija ar Elizabeti Talbotu

Kā Jūs zināt, ka Jēzus Jūs mīl? Vai Viņš to Jums personīgi ir kaut kā pateicis vai atklājis?

Galvenais iemesls, kā es zinu, ka Jēzus mani mīl, ir Viņa krusts. Viņš samaksāja par mani ļoti augstu atpirkšanas cenu, jo Viņš mani mīl. Viņš man to ir atklājis un pavēstījis daudzkārt un dažādos veidos, pārāk daudz, lai šeit tos uzskaitītu. Bet es gribētu sacīt vienu: fakts, ka Dievs mani mīl, gluži kā mācekli, ko Jēzus mīlēja, ir kļuvis par manu galveno identitāti un manas dzīves noteicošo faktoru, kas pārsniedz visus citus manas pašapziņas avotus.

Vai ir bijis tā, ka Dieva rīcība Jūsu dzīvē Jums šķitusi pilnīgi nesaprotama, un Jums ir nācies jautāt “kāpēc?” vai arī šaubities?

Jā, absolūti jā, tā tas ir bijis. Daudzkārt savā dzīvē es nesapratu Dieva ceļus un Viņa laika koordināciju. Un es esmu pārliecināta, ka jautājumi, kas nāk no mūsu neizpratnes, palīdz mūsu izaugsmei un ticībai. Dievs vēlas, lai mēs uzdotu šādus jautājumus. Un Viņš atbild tādā veidā, kas nodrošina Viņa klātbūtni mūsu dzīvē, bet ne katrā ziņā sniedz visas ilgotās atbildes. Es esmu nonākusi līdz punktam savā dzīvē, kad vienkārši uzticos Viņa gribai un laika koordinācijai pat tad, ja ne vienmēr to saprotu. Es esmu pārliecināta, ka Dievs vēl man vislabāko un visdrīzākajā laikā. Es nezinu visas Dieva plāna detaļas, bet es zinu, ka šis plāns ir Dieva sastādīts, un arī to, ka es tajā esmu iekļauta.

Kā vislabāk var atsaukties Dieva mīlestībai? Kāda ir mūsu katra dzīves jēga – un kā to piepildīt?

Dabīgais atsaukšanās veids ir tāds, ka Dieva mīlestība mūsos plūst pāri un izpaužas mūsu mīlestībā pret Viņu. Mēs mīlam, “jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis” (1. Jāņa 4:19). Šī atbildes mīlestība izpaudīsies tā, ka mēs vēlēsimies izpildīt Viņa nolūku savā dzīvē. Un to mēs gribēsim darīt ne tāpēc, lai tiktu izglābti, bet gan tāpēc, ka jau esam pestīti. Tādā veidā pateicības pildīta dzīve par Viņa pestīšanu vadīs mūs dzīvot dzīvi Viņa krusta pakājē, ilgojoties izpildīt Viņa gribu un piepildīt mūsu dzīves aicinājumu, lai kāds tas arī būtu.

Ko atbildēsīt tiem mūsu brāļiem un māsām, kas uzskata, ka mīlestība ir pašsaprotams jautājums, un par to nav vērts daudz runāt. Adventistiem ir uzticēta īpaša vēsts, un lielāko uzmanību ir jākoncentrē šīs vēsts pasludināšanai un savas misijas izpildīšanai?

Mūsu motivācija runāt par Dievu un Viņam kalpot var būt divējāda, iekšējā un ārējā. Ārējā motivācija nerodas mūsu sirdīs, bet gan no ārējas pienākuma apziņas vai pat bailēm. Bet pareizā motivācija, kuru Dievs vēlas ieraudzīt mūsos, rodas dabīgi, kad ieraugām Viņa upuri, un mēs nemaz nevaram vairs citādi rīkoties, jo dzīvības ūdens mūsos ir kļuvis par ūdens avotu. Bet mums vajadzētu uzdot sev jautājumu par to, kas tad ir tā īpašā vēsts, kas mums uzticēta un kurai vajadzētu plūst no šī dzīvības ūdens avota? Mums ir uzticēta VIENA ļoti dārga pērle: Jēzus Kristus, Viņa upuris un Viņa drīzā atnākšana. Kad rodas jautājums, kā zināt, kas tad ir Adventistu Baznīcas galvenās vēsts kodols pēdējā laikā, būtu labi atcerēties Elenas Vaitas vārdus, ka Trešā eņģeļa vēsts ir “Kristus taisnības” pasludināšana. Tā ir mūsu pamatvēsts. Viņā un vienīgi Viņā mēs un visa pārējā pasaule atrodam pestīšanu. “Kam ir Dēls, tam ir dzīvība.” (1. Jāņa 5:12)

Guntis Bukalders
adventistu Ļimbažu
draudzes mācītājs

Raudzīties uz pasauli DIEVA ACĪM

Turpinājums no iepriekšējā numura

Dieva dienas pasteidzināšana

Dažkārt mēs dzirdam idejas, ka, atlokot piedurknes un čaklāk strādājot, mēs varam pasteidzināt Kunga dienas atnākšanu.

Piemēram, Elena Vaita rakstīja: “Ja Kristus draudze būtu paveikusi Kunga uzdoto darbu, tad visa pasaule jau tagad būtu brīdināta, un Kungs Jēzus ar spēku un lielu godību jau būtu atnācis uz mūsu zemi.” (“Pēdējo dienu notikumi” 38.2; tāpat arī “Laikmetu ilgas” 633.3; “Gods Amazing Grace” 353.3; tāpat arī “Maranatha” 19.1 un “Our Father Cares” 222.3).

Vai tas ir nepiepildījies pravietojums, vai tikai pastorāls pamudinājums čaklāk strādāt misijas darbu? Kā mēs saprotam šādus citātus? Parasti mēs tos lasām ar vīrieša loģiku, aizmirstot, ka tos ir rakstījusi sieviete. Aizmirstot, ka sievietes izsakās citādi nekā vīrieši. Piemēram: “Ja tu visu naudu neizdotu par kaut kādām tur grāmatām, mēs jau sen dzīvotu kārtīgā mājā!” Tas nozīmē – “Es vēlos, lai tu vairāk domā par mūsu dzīves apstākļiem, nevis tikai savām vajadzībām.” Vai arī: “Ja tu nebūtu tik ilgi pļāpājis ar saviem draugiem, mēs jau sen būtu mājās!” Vai būtu? Ko sieviete ar to vēlējas pateikt? – “Man bija garlaicīgi jūsu sarunu laikā, un es vēlējos ātrāk būt mājās, divatā kopā ar tevi.” Tāpēc ir vērts domāt līdzīgu, ka

ko lasām, un pārdomāt, vai viss lasītais jāsaprot burtiski. Un vēl der noskaidrot, kas to rakstīja, kad rakstīja, kam rakstīja un kādā kontekstā rakstīja. Ja nevēlamies pievilties, tad lasot ir jādomā par šīm lietām.

Bet kas par Dieva dienas pasteidzināšanu ir rakstīts Bībelē? Vai Kristus vārdos “Šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mt 24:14) evaņģēlīcīju var uzskatīt par Viņa atnākšanas pasteidzināšanu? Vai arī šie vārdi “evaņģēlija sludināšana visā pasaulē” ir tikai fakta konstatācija? Drīzāk gan otrs. Par Kunga atnākšanas pasteidzināšanu konkrēti runā tikai Ap. Pēteris, turklāt tikai vienā rakstvietā:

“Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās. Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme, un viss, kas uz tās radīts.

Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs. Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā.” (2.Pēt. 3:9–13)

Vai esat kādreiz uzdevuši jautājumu,

ko Pēteris gribēja pateikt, rakstot par Dieva dienas pasteidzināšanu? Un vai esat domājuši, kāpēc Dievs nesteidzas, bet pacietīgi gaida? Un kāpēc uzreiz pēc teikuma par Dieva dienas pasteidzināšanu, Pēteris runā par apsolījuma gaidīšanu (nevis pasteidzināšanu)? Veltīsim laiku nopietnai Bībeles izpētei!

Ieklausīsimies Pētera teiktajā, kā mēs pasteidzinām Dieva dienas atnākšanu, kura tomēr nāk kā zaglis, tāpat neatkarīgi no mūsu pūliņiem:

“Cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā.”

Mēs pasteidzinām Dieva dienu ar ko? – ar svētu dzīvi un dievbijību. Apustuļu darbu grāmatā Pēteris svētrunā izsaka līdzīgu domu:

“Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti un Tas Kungs liktu nākt atspirgšanas laikiem un sūtītu jums izredzēto Kristu Jēzu, kas debesīm jāuzņem līdz tam laikam, kad viss būs panākts, par ko Dievs jau kopš seniem laikiem runājis ar svēto praviešu muti.” (Ap. d. 3:19–21).

Šeit mēs pasteidzinām ar grēku nožēlu un atgriešanos. Ko nozīmē “nožēlot grēkus un atgriezties”? Latviski mēs ar šiem vārdiem bieži saprotam, ka mums jāatsakās no dažiem mīļiem grēkiem un jāpieņem kāda reliģijas forma.

Kad Romas armijas ģenerālis Jozefs Flāvijus Jūdejas tuksnesī satika dažus jūdumapiniekus, viņš centās tos atrunāt

no partizānu kara, kas bija bezjēdzīga asinsizliešana. Viņš tiem teica tieši šos pašus vārdus: μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε. Jozefs Flāviji necentās pierunāt dumpiniekus pieņemt romiešu reliģiju – viņš centās atrunāt viņus no karošanas! Jo grieķu valodā šie vārdi, kas Bībelē tulkoti “nožēlo grieķus un atgriezies”, būtībā nozīmē “mainiet domas”, “atsakieties no sava ceļa un pieņemiet manējo” un tad “ejiet pretējā virzienā”.

Pēteris raksta, ka, pieņemot Dieva piedāvāto plānu – pieņemot Jēzus Kristus upuri un Viņa nopelnu, un atsakoties no saviem plāniem un saviem nopelniem, un tad dzīvojot svētu dzīvi – pilnīgi pretēju iepriekšējai, mēs gaidām un pasteidzinām Dieva dienas atnākšanu. Tā ir Bībeles mācība par Dieva dienas pasteidzināšanu. Un tomēr – Kristus nāks tad, kad Dievs to pavēlēs, nevis kad mēs to gribēsim! Uzmanīsimies no ārēji skaistām un svētulīgām idejām, ka mēs varam kontrolēt Jēzu Kristu, kad Viņam nākt! Pat Ap. Jānis, Kristus mīļotais māceklis, noslēdzot Atklāsmes grāmatu ar kvēlpilnu ilgu vārdu “Nāc, Kungs Jēzu!” nav uzrakstījis ne vārda, kā mēs varētu kaut kā mainīt Dieva plānus un pasteidzināt Dievu. Būsim sabalansēti un izvairīsimies veidot doktrīnas, kuras pamatojas tikai uz vienu Bībeles rakstvietu! (Skat. 2Kor 13:1)

Dieva apsolījumi

Pamatojoties uz Rakstiem, mēs varam būt pārliecināti, ka Dievs atbildēs tās lūgšanas, kurās mēs lūgsim Viņa apsolījumu piepildīšanos. Un tikpat droši varam teikt, ka Viņš neatbildēs tās mūsu lūgšanas, kurās mēs lūdzam pēc tā, ko Viņš nav apsolījis:

Vai Dievs ir apsolījis vēl lietu pirms Kristus otrās atnākšanas? – Jā. Kad? – Jau sākot ar Vasarsvētkiem, mūsu ēras 34. gadu, kad sākās “pēdējās dienas”! (Skat. Apd 2:14–21)

Vai Dievs ir apsolījis vēl vienus Vasarsvētkus? – Nē. Kristus jau ir Debesīs. Vasarsvētki bija Kristus uzņemšanas Debesīs atbalss uz Zemes (Ef. 4:8). Kristus nav jāuzņem Debesīs vēlreiz, tieši tāpat kā nav nepieciešams otrs Golgātas upuris.

Dievs nav apsolījis, ka mēs negrēkosim un sasniegsim bezgrēcīgu pilnību pirms Kristus otrās atnākšanas:

“Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns.” (1Jņ 2:1)

“To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši.” (1Tes 4:15)

Pilnība, kuru mēs esam aicināti sasniegt tagad, pirms Kristus otrās atnākšanas, ir vienlīdzīga attieksme pret visiem cilvēkiem.

“Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” (Mt 5:48).

Kādā veidā? Lasīsim 44. un 45. pantu: “Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni, jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem.”

Par ko tad šeit ir runa? Par godīgu attieksmi pret visiem cilvēkiem, par atteikšanos šķirot cilvēkus “savējos” un “svešos”. Te vairs nav kategorijas “mēs” un “viņi”. Un vai kaut ko līdzīgu Dievs nevēlas redzēt arī mūsu gavēšanā, kad vēlamies nākt tuvāk Dievam, kad lūdzam pēc atmodas?

Gavēņa mērķis

Gavējot mēs varam kļūt vai nu par sakāmvārdu, vai palamu, vai paraugu citiem, kā kalpot Dievam.

Mateja ev. 6:16–18 un 33–34 ir teikts: “Kad jūs gavējat, tad neesiet saīguši kā liekuļi;...

Bet, kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu, ka tu nerādies ļaudīm kā gavētājs, bet savam Tēvam, kas redz slepenībā. [...] Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas. Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdisies. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu.”

Secinājums

Pārdomāsim gavēšanas būtību un ļausim gavēņa dienām būt patiesi velītām Dievam un līdzcilvēku vajadzībām, nevis savam labumam. Lai Dievs ir mūsu prieks:

„Kad tu sauksi, Tas Kungs tev atbildēs; kad tu sauksi pēc palīdzības, Tas Kungs sacīs: redzi, še Es esmu! Kad tu izbeigsi savā vidū visu varmācību, zemiskuma pilno norādīšanu ar pirkstiem un visas ļaunās runas, kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava tumsa būs kā gaiša pusdiens.” (Jes. 58:9–10)

Vai šī rakstvieta neaicina mūs pārdomāt mūsu attieksmi pret tiem, kuriem mēs nepiekrītam? Varbūt mēs burtiski nerā-

dām ar pirkstiem, bet kā ar sarunām, kas līdzinās pirkstu rādīšanai? Kā ar tenkošanu? Domāsim, kā Dieva žēlastības spēkā varam atjaunot labas attiecības ar tiem cilvēkiem, ar kuriem esam sastrīdējušies. Dieva Vārds apsola, ka tad mēs varam cerēt uz Viņa svētībām: „Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst. Tu uzcelsi vecās posta vietas, tu atjaunosi agrāko cilšu pamatus, un tevi sauks par plaisu pielīdzinātāju un par apdzīvojamu vietu atjaunotāju.” (Jes. 58:11–12)

Vai nav jauki, kad varam novērst plaisas mūsu attiecībās ar citiem cilvēkiem un atjaunot sadraudzību, no jauna uzcelt sadraudzības ēku? Arī tāds ir patiesa gavēņa mērķis!

Arī sabats ir simbolisks gavēnis, jo šajā dienā mēs atturamies no savu darba lietu kārtošanās un veltām to Dievam un līdzcilvēkiem.

Patiesa gavēšana nav tikai atturēšanās no ēdiena. Gavēšana nozīmē pazemot sirdi Dieva priekšā, atzīties savos grēkos un atkal izvēlēties sekot Dieva aicinājumam. Gavēšana nozīmē vairot mūsu ilgas pēc Dieva tuvuma, šajā laikā atsakoties no daudzām citām lietām. Gavēšana nozīmē raudzīties uz pasauli no Dieva skatu punkta, redzot visu mūsu līdzcilvēku bēdas un vajadzības, un tad Dieva mīlestības spēkā dāvēt citu vajadzībām no savas rocības. (Līdz ar to var teikt, ka mēs varam patiesi gavēt pat tad, ja kaut ko ēdam, jo ne jau tikai atturēšanās no ēdiena ir tas, kas nosaka gavēni.) Tāpat arī patiesa sabata svētīšana aicina mūs tuvoties Dievam, uz brīdi atsakoties un aizmirstot visas mūsu darba darīšanas un sadzīves rūpes:

„Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi.” (Jes. 58:13–14)

Jēzus Kalna svētrunā mācīja: “Kad jūs gavējat...”, jo Viņš bija pārliecināts, ka mēs to darām un darīsim. Bet darīsim to Dievam par godu un līdzcilvēkiem par svētību, saskaņā ar Viņa Vārdu un ar Dieva mīlestību sirdī!

Turpinājums novembra numurā

TĒVA ROKĀS

Kā savu mīlāko Bībeles rakstvietu Lauma Paeglīte citē Dāvida vārdus no 91. psalma: “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskars. (..) Es viņam došu ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu pestīšanu!”

Sobrīd dabā pienācis skaistais zelta rudens, vēl varam baudīt siltus saules starus – pēdējos sveicienus no aizvadītās saulainās vasaras. Droši vien, ka maz starp mums ir cilvēku, kuri varētu pateikt, kāda bija vasara pirms 65 gadiem. Vai tā bija silta un saulaina vai lietaina un vēsa, tam vairs nav nozīmes, taču tā bija īpaša diviem cilvēkiem – Laumai un Normundam Paeglīšiem, kuri tālajā 1946. gada 30. jūnijā nolēma savas dzīves uz mūžiem nodot Dieva gādībai un vadībai, caur kristībām pievienojoties lielajam Dieva bērnu pulkam visā pasaulē. Interesanti, ka tieši divus gadus agrāk – 1944. g. tai pašā 30. jūnijā – Lauma un Normunds bija savienojusi savas dzīves kopīgam ceļam. Gadi aizskrējuši, un šobrīd ar mums kopā vairs ir tikai Lauma, viņas dzīvesdraugs Normunds jau kādu laiku atdusas līdz augšāmcelšanās rītam. Šāda kristību jubileja bija iemesls, lai uzrunātu Laumu. Laumas ceļš pie ticības Dievam aizsācies jau bērnībā, jo viņas vecāki bija ticīgi, taču tā vēl nebija adventistu draudze. Bet vecāki iesēja to mazo ticības sēklu, par ko runā Jēzus.

Bērnība

Bērnība Laumai pagājusi Rīgā, bet no jaunības gadiem dzīve saistīta ar Talsiem. Te arī Paeglīšu ģimene iepazinās ar adventistu draudzi. Laumas vīrs Normunds jau agrāk bija iepazinies ar kādu vīru Albertu Zvaguli, kurš bija adventists. Meklējot pamatīgākas atbil-

des uz interesējošiem jautājumiem par ticību, ģimene tika iepazīstināta ar mācītāju E. Pavaru. Lauma atceras, ka pirms pirmās mācītāja vizītes bijusi ļoti uztraukusies, jo kara laikos bija grūti ar iztikšanu, tāpēc nebija, viņasprāt, mācītāja cienīgas rocības, lai viņu uzņemtu. Bet tomēr tikšanās, par spīti uztraukumam, notika. Pirmajā mācītāja ierašanās reizē Lauma lasījusi grāmatu “Pasaules vēsture”. Ar tēmām par pasaules vēstures pravietojumiem Bībelē tad arī mācītājs Pavaras sācis tās skaidrojumus. Mācītājs Pavaras un viņa ģimene bijusi ļoti jauka, iejūtīga, laipna. Mācītājam piemītis īpašs talants atrast kontaktus, iedraudzēties ar cilvēkiem. Bet pirms tam bija Laumas skolas laiks, mācības, darbs. Lai arī kas nav bijis jāstrādā un jādara, viss mūžs Laumai bijis saistīts ar mūziku un bērnu mācīšanu.

Mūzikas skolotāja

Pēc pamatskolas beigšanas pa vasarām viņa Mālpilī jau strādājusi par skolotājas palīdzi. Kādā no vasarām notika nelaime, kura atstāja sekas – tika traumēta jaunās meitenes kāja, un visu turpmāko dzīvi bija jāsamierinās ar apgrūtinātu pārvietošanos un sāpēm, ko izraisīja traumas rezultātā iegūtā pēdas locītavas tuberkuloze. Bet tas nemazināja Laumas vēlmi mācīties un kaut ko dzīvē sasniegt. Šķiet, ka ticīgiem cilvēkiem reizēm to ir grūtāk izdarīt, jo ticības dēļ tiek likti dažādi šķēršļi. Arī Lauma nebija izņēmums, jo savas pārliecības dēļ viņai tika

Lauma 1. rindā 1. no labās un Normunds 1. rindā 2. no labās 1946 .g. kopā ar mācītāju E.Pavaru (1. rindā 3. no labās), draudzes padomes locekļiem un citiem jaunkristītiem draudzes locekļiem.

Kopā ar vīru Normundu Paeglīti.

liegta iespēja saņemt Ventspils mūzikas vidusskolas beigšanas apliecību. Bet vajadzīgās zināšanas bija iegūtas, un tās deva iespēju mācīt citus. Pamazām saradās privātskolnieki, kuri vēlējās mācīties mūziku. Tas nepalika nepamanīts, un, kad tika dibināta Talsu mūzikas skola, Lauma tika uzaicināta strādāt tur. Direktors to bija izdarījis, neņemot vērā viņas ticības pārliecību. Taču arī šo darbu pēc 10 nostrādātiem gadiem nācās atstāt tās pašas pārliecības dēļ, jo tie bija dziļi padomju laiki, kad jebkuru cilvēku, kurš atklāti apliecināja savu uzticību Dievam, nedrīkstēja ne tuvumā laist jaunajai padomju paaudzei.

Bet Dievs savus uzticīgos ļaudis neatstāj bez citām iespējām. Lauma turpināja mācīt skolniekus privāti, kā to bija darījusi pirms darba mūzikas skolā. No iegūtajiem ienākumiem viņa arī oficiāli maksāja nodokļus. Tā kā visi nodokļi tika kārtīgi maksāti, tad nodokļu inspekcijas pārbaudēs nopietni arī netika meklēti citi iemesli, lai aizliegtu strādāt. Tā visu mūžu – līdz pat 2010. gadam – skolotāja Paeglīte mācīja bērniem spēlēt klavieres un iepazīties ar brīnišķīgo mūzikas pasauli. Skolnieki bija vienmēr, un spējīgākajiem skolotāja Paeglīte ieteica turpināt mācības mūzikas skolā. Daļa no viņiem turpina dot tālāk jaunajai paaudzei savas zināšanas un strādā mūzikas skolā.

Talsu draudzē, sveicot jaunkristītos.

Arī draudzes kalpošanas neatņemama sastāvdaļa ir mūzika. Visus ilgos gadus Lauma ir aktīvi iesaistījusies šajā kalpošanā ar dāvanu, ko Dievs viņai uzticējies. Tā tas bija līdz pat brīdim, kad kļuva sarežģīti nokļūt dievnāmā pārvietošanās grūtību dēļ.

Mīlestība

Katra cilvēka mūža neatņemama sastāvdaļa ir mīlestība – pret Dievu, tuviniekiem, apkārtējiem cilvēkiem, dzīvesdraugu. Kaut arī Laumas dzīvesdraugs Normunds jau guldīts zemes klēpī, kopā plecu pie pleca tika aizvadīti gandrīz piecdesmit pieci gadi. Normunds bija Laumas klasesbiedrenes brālis. Abi bija iemācījušies sadzīvot ar veselības problēmām, pārvarēt dzīves grūtības. Normunds ļoti rūpējās par savu sieviņu. Lai ārstētu viņu un atvieglotu sāpes, viņš apguva homeopātijas zinības. Būdams invalīds, bet pielietojot savas arhitekta zināšanas, viņš uzcēla ģimenei mājas otro stāvu, kurā viņa sieviņa dzīvo vēl šodien. Viņu dzīvoklī pie sienām redzamas daudzas Normunda gleznas. Kopā pavadītie gadi ir dārgi un neizdzēšami Laumas dzīvē. Īpaši gaišas atmiņas ir par to, kā abi kopā lasījuši “Rīta sveicienus”, kopā pārsprīdusi izlasī-

to, dalījušies pārdomās par Bībeles patiesībām.

Tomēr arī tagad Lauma nav viena, kaut, kā ierasts ilgos gadus, ceļš vairs neved uz draudzes namu un katru dienu vairs nenāk skolnieki. Visu mūžu ciešas saites saistījušas ar māsas Astras ģimeni un viņas bērniem, un nu jau arī mazbērniem. Māsas vairs nav, bet viņas bērni ieguvuši otru mammu, kur saņemt atbalstu. Nu pienācis brīdis, kad lielu atbalstu viņa var saņemt no māsas bērniem. Lauma augusi kopā ar māsu Astru un vēl trīs brāļiem, un ar visiem vienmēr ļoti satikusi.

Dieva gādība

Laumas mūžs nav bijis viegls, piedzīvotas kara un pēckara grūtības, vajāšanas, pat pratināšanas varas iestādēs, bet, ieguvusi ticības pamatu jau no bērnības, vienmēr sajutusi Dieva dāvāto mieru un gādību pāri visām lietām un notikumiem. Jautāta par kādu īpašu piedzīvojumu, Lauma stāsta par notikumu vācu okupācijas laikā. Bija it kā ikdienišķas kara laika grūtības, kuras vairāk vai mazāk piedzīvojusi visa tā laika paaudze – nebija naudas, bija ļoti grūti ar pārtiku un malkas iegādi, tuvojās ziema. Kādu dienu Lauma bijusi mājās viena, Normunds – darbā. Pēkšņi viņa sajutusi pamudinājumu steigšus doties uz ielas. Tā arī darījusi, izsteidzoties uz ielas, pat neuzvelkot virsdrēbes. Šķērsojot ielu apmēram

Laumas paaudzes atmiņas ir kā stiprinājums jaunākajiem, ka ar Dievu kopā ir iespējams tikt galā ar jebko.

līdz vidum, pēkšņi zemē ieraudzījusi kaut ko līdzīgu piezīmju blociņam ar vāciņiem. Apskatot atradumu, Lauma ieraudzījusi, ka tajā atrodas tam laikam ļoti liela naudas summa. Nesusi mājās un, vakarā sagaidot atgriežamies vīru un kopā lūdzot par radušos situāciju, abi nolēmuši, ka divus mēnešus gaidīs, vai sludinājumos kāds nemeklēs savu pazudušo īpašumu. Policijai tajos laikos nav bijusi liela uzticība. Sekojuši līdz gan sludinājumiem avīzēs, gan citur, bet tā arī neviens nav pieteicies. Naudas summa bijusi tik liela, ka tas bijis atrisinājums tās ziemas apkures un pārtikas problēmai. Kā savu mīļāko Bībeles rakstvietu Lauma citē Dāvida vārdus no 91. psalma: “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskars. (..) Es viņam došu ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu pestīšanu!” (Ps. 91:7,16) Viss šis psalms ir varens Dieva apsardzības un rūpju apsolījums saviem uzticīgajiem ļaudīm. Lai arī mūžā piedzīvots daudz grūtību un sāpju, Dievs Laumu pie savas rokas sargājis ved 87 gadus. Laumai plecos tiešām cienījama gadu nasta, un šobrīd viņu piemeklējušas nopietnas veselības problēmas, tāpēc vēl jo vairāk pateicība viņai par stāstījumu un atmiņām, kas no viņas prasīja daudz spēka.

Laumas paaudzes atmiņas ir kā stiprinājums jaunākajiem, ka ar Dievu kopā ir iespējams tikt galā ar jebko. Ne vienmēr piedzīvojumi ir patīkami, bet atskatoties redzams, ka visgrūtākajos brīžos Dievs savus ļaudis pat nes uz rokām. Māsa Lauma draudzei kopumā un katram Dieva bērnam novēl, lai katrs šāds piedzīvojums mums kaut ko iemāca!

Gunta Vilne

Gunta Vilne
adventistu Talsu
draudze

“MAN IR SAPNIS...”

...tā kādreiz teica kāds slavens vīrs – mācītājs Martins Luters Kings. Daļa no viņa sapņa par melnādaino ASV pilsoņu vienlīdzību ir piepildījusies, vēl daļu visi Dievam uzticīgie ar nepacietību gaida, jo tas, ko izteica mācītājs M.L.Kings, ir arī viņu sapnis – “kad visi Tā Kunga bērni – melnie un baltie, jūdi un nejūdi, protestanti un katoļi – spēs sadoties rokās un dziedāt sena nēģeru spīričuēla vārdus – „Brīvi! Tak beidzot brīvi! Paldies Visvarenajam, mēs beidzot esam brīvi!””.

Arī kādu grupiņu sieviešu, kuras septembra nedēļas nogalē sapulcējās Zemgales pusē Slampē, vieno cerība uz šo mūsu Kunga Jēzus Kristus doto apsolījumu reiz savest kopā Savus ļaudis zemē, kur “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo kas bijis, ir pagājis.” (Atkl.21:4)

Bet pagaidām mēs vēl esam uz šīs zemes ar visiem tās priekiem un bēdām, tāpēc arī tika noorganizēta sanāksšana sievietēm, kuras ir iesaistītas draudzes kalpošanā kā draudžu savienības darbinieces un kuru dzīvesdraugi ir iesaistīti draudzes kalpošanā kā mācītāji vai draudžu savienības darbinieki. Mērķis bija pabūt kopā sievišķīgā kompānijā – daloties pārdomās par Bībelē atrodamajām atziņām, kopīgi lūdzot Dievu, stiprinot citai citu, daloties pieredzē, piedzīvojumos, pat noslēpumos, un noteikti neiztiekot arī bez sievišķīgas “niekošanās”, atklājot un attīstot

talantus un mācoties veidot kaut ko skaistu un noderīgu. Un – arī sapņojot! Bet viss nesākās ar sapņiem. Vispirms bija noslēpumi! Tas bija aizraujoši – ko tikai mēs viena par otru neuzzinājām, jo stāstījuma teikums sākās ar vārdiem: “Neviens (vismaz no klātesošajiem) nezina, ka... es zienu esmu peldējusies āliņģī; ...esmu kļuvusi par biškopi vīra vietā; ...esmu sapņojusi, ka braucu ar auto, kamēr uzsāku apmeklēt autovadītāju kursus un tos pabeigusi – un man ļoti patīk braukt ar auto; ...man šovasar galvā iedzēla divi sirseņi; ...kā es raku dīķi;” ...un vēl, un vēl! Tie ir tikai daži noslēpumi, kuri tika atklāti.

Taču starp noslēpumiem sākumā un sapņiem noslēgumā bija Rahabas un Abigailas pieredze rīkoties ekstrēmī, lai risinātu sarežģītas situācijas. Vai jums šķiet, ka tā bija? Mēs guvām tam apstiprinājumu un saņēmām stiprinājumu no viņu piemēra.

Jaunās dienas rīta svētbrīdis aizsākās ar jautājumu par izaicinājumiem mūsu

katras dzīvē, par mūsu talantiem, kādi tie ir, un, visbeidzot, par sapņiem, kurus vēlamies piepildīt. Lai mums Dieva žēlastībā un vadībā izdodas: ...uzrakstīt grāmatu; ...izveidot “Gudrosieviešu klubu”; ...mācīties un apgūt jaunas, interesējošas lietas; ...izveidot savu biznesu; ...iepriecināt cilvēkus, piedāvājot iespēju brīnišķīgi atpūsties; ...atvieglot vecu ļaužu vecumdienas; ...mācīt dzīves un Dieva gudrībās vismazākos; ...un vienkārši (šķietami!) būt labai mātei un izaudzināt bērnus Dievam par godu!

Valda sāka kāda sapņa īstenošanu, un mēs visas satikāmies šajā rudens saules pielietajā nedēļas nogalē, bet to īstenot palīdzēja Gita, Sanita, Beatrise, Dagnija un Ilze. Mums, pārējām, atlika tikai baudīt kopību un visu jauko, kas bija sarūpēts. Paldies sapņotājiem un apņēmīgiem un drosmīgiem sapņu īstenošanai, pateicoties kuriem kopīgi tika nolemts, ka jāīsteno nākamais sapnis – satikties atkal varbūt jau kopā ar vīriem (lai viņi arī dabū pasapņot!).

Ir vērts dzīvot, LAI DOTU CITIEM

Valda Reķe
Ģimenes kalpošanas
nodaļa

Jau ceturto gadu Cēsu pusē, netālu no skaistajiem Ungura un Raiskuma ezeriem, kādā viesmīlīgā namā satiekas gan jauni, gan pieredzējuši fizisko un garīgo aktivitāšu cienītāji, lai piecas aktīvas dienas labvēlīgā un sirsnīgā gaisotnē pavadītu Sporta nometnē.

Piedāvāju sarunu ar Sporta nometnes iniciatori un organizatori, kā arī namamāti – Helēnu Zariņu – Cēsu draudzes Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāju.

Cik sen notiek šāda veida nometnes?

Pirmo šāda veida nometni organizēju 2008. gadā, tad sportojām tikai dažas dienas. Pēdējos gados pavadām kopā piecas dienas.

Kāds ir šādas nometnes mērķis?

Mērķis – jauniešu sadraudzība sportojot, komunicējot, kā arī daloties pārdomās par garīga rakstura jautājumiem.

Kas ir dalībnieki un kā Tu tos izvēlies?

Dalībnieks var būt jebkurš jauniešs no 14 gadu vecuma, kā arī visi, kas jūtas dvēselē jauni. Jaunieši aicina līdzī savus draugus, vienmēr daži ir pirmo reizi.

Kāpēc veltīt laiku, enerģiju un resursus šādas nometnes organizēšanai un vadīšanai?

Aizsākums idejai šai nometnei man radās, sēžot baznīcas solā, kad izdzirdēju, ka aiz manis sēdošie jaunieši apspriedās, ko darīt Jāņu svinēšanas laikā. Iekšēji sajutos nemierīga, jo pašai aug divi dēli, un mana vēlēšanās, lai viņi pavada laiku vērtīgāk. Sports mūsu ģimenei ir tuvs, visi četri sportojam, spēlējam gan futbolu, gan volejbolu. Sāku domāt, kā varētu sportiskās un garīgās intereses apvienot. Tad arī nācu klajā ar piedāvājumu un saņēmu atsaucību.

Helēna, ko šī nometne nozīmē Tev pašai?

Man personīgi nometne nozīmē daudz. Pirms četriem gadiem man uzstādīja smagu diagnozi un paziņoja, ka apmēram pēc gada varu vairs nestaigāt, bet Dievs bija lēmis citādi. Viņš deva man iespēju pārdomāt un sākt dzīvot lietderīgāk – dodot citiem. Šajā smagajā laikā sākās arī problēmas biznesā un finansiālos jautājumos, bet tieši tad es aptvēru, ka var dzīvot citādi un sajūst prieku un gandarījumu, atdodot no sevis, lai saņemēji ir citi cilvēki.

Kas tevi atbalsta un kas palīdz nometnes norisē?

Man ir izveidojies tāds kā līdzjutēju klubiņš no dažādām ģimenēm un sludinātājiem, kuri atbalsta gan finansiāli, gan garīgi, gan paši piedalās sportojot. Tās ir Pacukeviču, Kaimiņu, Geidu ģimenes, Valdis Zilgalvis, Agris Bērziņš. Šogad palīdzēja arī Tālivaldis Vilnis, Guntis Bukalders un Vilnis Latgalis.

Ko Tu gribētu ieteikt citiem, kuri par tāda veida pasākumiem sapņo, bet nevar sadūšoties uzsākt?

Ja kāds jūt dvēselē nemieru un sajūtu, ka kaut kā pietrūkst, tas nozīmē, ka jāsāk rīkoties. Tas ir tā vērts. Ir vērts dzīvot. Ir vērts pavadīt laiku lietderīgi un veselīgi, un piedāvāt šo iespēju arī citiem. Ja nav dūšas uzņemties, lūdziet Kungam

drosmi. Mani iedrošina apsolījums: “Lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klausīniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts.” (Mateja evaņģēlijs 7:7-8)

Dalībnieku viedokļi

Līva Zilgalve:

Šī nometne krasi atšķiras no citām – ŠĪ IR SPORTA NOMETNE! Šī ir pirmā šāda veida nometne manā dzīvē, bet noteikti zinu, ka ne pēdējā. Ļoti daudz sportojām, bet lieliskākais bija tas, ka visi jutāmies ļoti labi, arī tad, ja neesi sporta zvaigzne vai izcils atlēts. Galvenais ir gribēt piedalīties, jo visās komandās katrs tiek laipni sagaidīts. Jāsaka godīgi – vislielākais piedzīvojums bija FUTBOLS. Zariņu ģimenē tas ir īpaši iecienīts, un viņi ir lieli lietpratēji, tādēļ arī mums – visiem pārējiem – likās, ka spēle bija lieliska!

Liels gandarījums bija katru rītu, pēcpusdienu un vakaru sanākt visiem kopā, kad ne tikai atpūtāmies, guvām jaunus spēkus sev fiziski, bet arī garīgi. Liels prieks par jauniegūtiem draugiem, sportisko garu, kas arī manī modināts, jo tagad gandrīz vai katru rītu izpildu pāris fiziskus vingrinājumus, ko nometnē iemācījies! Milzīgs paldies visai Zariņu ģimenei par dāvēto sajūtu, ka bijām viena liela ģimene – visi kopā!

Edgars Geide:

Uz nometni braucu, jo pašam ļoti patīk nodarboties ar sporta aktivitātēm un pavadīt laiku kopā ar jauniešiem. Sporta nometnē tiešām pavadījām lieliskas dienas ne tikai sportojot, bet arī pētot Bībeli kopā ar kādu mācītāju, klausoties dažādus piedzīvojumus no viņu dzīvē un paši varējām iesaistīties diskusijās. Ja būs tāda iespēja, noteikti apmeklēšu nometni arī nākamgad.

Ceļa meklētāju klubs „LIEPĀJAS LAUVAS”

Lai Tavs rudens būtu aizraujošs, skaties, ko jaunietis iesaka jauniešiem, kā arī uzini par Ceļa Meklētāju klubiem un Mazajām grupām visā Latvijā (katru reizi vienu) un pievienojies!

Visupirms, lūdzu, nejaukt mūs ar tāda paša nosaukuma basketbola komandu. Mēs savu nosaukumu prezentējām nometnē pie Zebrus ezera 2003. gadā, bet viņi šo nosaukumu sāka izmantot tikai 2006. gadā.

Mūsu klubam šogad apritēja 12 gadi – īsts pusaudža vecums. Esam jautri spēlēs, aizrautīgi muzicēšanā, nopietni Bībeles izpētē un lūgšanās, bet vienmēr tas tā nav bijis. Pirmos piecus gadus varētu nosaukt par kluba grūto bērnību, jo „bērniņš” jau piedzima, bet tētim, ja tēlaini varam direktoru tā nosaukt, šī bērna audzināšanā nebija ne zināšanas, ne pieredzes, ne arī pastāvīgu palīgu. Līdz ar to kluba darbība bija kā smaga jūga vilkšana. Jāsaka gan, ka visgrūtākajos brīžos Dieva atbalsts izpaudās visspilgtāk. Nometnē Gančauskā nācās būt vienlaicīgi gan kluba pavāram, gan direktoram, gan arī mācīt visai nometnei apgūt zīmēšanas un gleznošanas iemaņas. Lai gan šādu kalpošanas praksi nevar saukt par labu, Dievs deva spēku izturēt! Pamazām pieredze tika uzkrāta, gan analizējot savas kļūdas, gan piedaloties dažādos semināros, gan vērojot klubu darbību ārzemēs.

Īpašas pārmaiņas klubā aizsākās 2004. gadā 2. Papes nometnes noslēgumā, kad Ceļa meklētājs Raivis izteica vēlēšanos kļūt par vadītāju (master guide). Sākām kopīgi plānot darbu.

Nodarbības kļuva jautrākas, aizraujošākas. Radās iespēja daudzus pasākumus organizēt Dūčos (tolaik Raivja vecvecāku lauku īpašums). Īpaša Dieva dāvana Latvijas Ceļa meklētājiem bija alpīnistu sienas, no kurām viena atrodas tieši tur un ar nepacietību gaida, lai tā tiktu intensīvāk izmantota! Beidzamā pusgada laikā vērojām tendenci, tās svētības un pieredzi, kuras Dievs ir devis mums, nepaturēt tikai sev, bet dāvēt tās tiem, kuri kalpo Dievam pusaudžu lauciņā. Kopā ar Kristīgo skautu un Metodistu draudzes pusaudžu vadītājiem organizējām vairākus ļoti svētīgus pasākumus. Arī Liepājas CM atvērto durvju dienas izraisīja pilsētas bērnu plašu interesi un bija kupli apmeklētas. Daudzi no viņiem izteica vēlēšanos kļūt par Ceļa meklētājiem!

Tieši šajās dienās notiek jaunas Ceļa meklētāju klasītes veidošana, kurā lielākā daļa bērnu būs no neadventistu ģimenēm. Katrā sabata dievkalpojumā draudze lūdz Dievam īpaši svētīt šo darbu!

Gribu lūgt arī Tevi, dārgo lasītāj, tūlīt pat īsā lūgšanā pieminēt Liepājas Ceļa meklētājus! Sirsnīgi pateicos Tev par to!

*Liepājas Ceļa meklētāju direktors
Juris Pasternaks.*

Jaunieši jautā:

Kā kalpot nekristiešu sabiedrībai un viens otram?

Atbild mācītājs Tāivaldis Vilnis

Vispirms gribu pateikt, ka nav jau absolūtas atbildes, kā tam vajadzētu notikt, taču ir idejas, kādā virzienā varētu darboties. Jāņem vērā arī, ka jauniešiem ir savs domāšanas veids un pieeja dažādiem procesiem un lietām.

Situācija sabiedrībā

Interesanti, ka īsti neticīgu starp jauniešiem jau ir ļoti maz, jo pārsvarā daudzi kaut kam tic. Jauniešus pārliecina dzīva ticība, kas redzama cilvēka raksturā un ikdienā. Pirms vairākiem gadiem daudzus pārliecināja fakti un informācija. Taču tagad pārsvarā zinātniski vai teoloģiski argumenti maz kuru pārliecina. Bija laiks, kad Latvijā kristietība bija vienīgā reliģija, tad cilvēki vairāk vai mazāk vērtēja visu pēc Bībeles mācības. Taču tagad ir daudzas reliģijas, kurām tic. Tagad vairs ar faktiem nepietiek, lai pateiktu, ka kristietība ir īstā ticība. Tāpēc tagad jāparāda, ka kristietība ir pārāka praktiskumā, mīlestībā un tā reāli pārveido cilvēku dzīvi, ka tā var nest svētību sabiedrībai. Arī konfesiju ziņā esmu novērojis dažādās pilsētās, ka cilvēki vairāk apmeklē tās draudzes, kas piedāvā praktiskas lietas, kalpojot cilvēkiem viņu vajadzībās. Tad arī šie cilvēki ir atvērtāki ieklausīties sludinātā vārdā. Tā kā parasti tā draudze, kas piedāvā vairāk praktisku kalpošanu, tā arī ir viscieņākā, bet nevis tā, kas piedāvā visvairāk informācijas. Tas parasti neatkarīgi no tā, kādai konfesijai tā draudze pieder.

Kā kalpot?

Pirmie adventisti izdomāja jaunas metodes kā, piemēram, telts sanāksmes, dažādas nometnes utt. Tajā laikā Dieva Vārdu parasti sludināja dievnamos, bet ne kaut kādās teltīs. Toreiz bija, kas piekrita jaunām metodēm, bet bija arī, kas pret, jo tā parasti notiek. Sākt kaut ko jaunu ir daudz grūtāk nekā turēties pie vecā. Vecu ideju piekritējiem parasti ir argumenti, ka notiek atkrišana un tāda metode Dievam nepatīk un nav pieņemama.

Nekas jau daudz nav mainījies. Atceros, kā sāka darboties Ceļa meklētāju kustība Latvijā. Sākumā bija cilvēki, kas kritizēja Ceļa meklētājus kā ideju, ka tā Latvijai nav vajadzīga, ka tie ir “pārkrāsotie” padomju laiku pionieri, ka tā ir atkrišana utt. Diemžēl jāatzīst, ka aktīvākie cīnītāji nebija jaunie adventisti, bet gan daži vecākie un pieredzējušākie. Tagad, kad šī Ceļa meklētāju kustība ir Latvijā vairākus gadus un viss notiek, šī pretestība ir pierimusi. Arī mūsu vispasaules draudzē šī kustība darbojas gandrīz simt gadus, un caur šo kustību tūkstošiem pusaudžu ir iepazinuši Jēzu un kļuvuši par patiesiem Kristus sekotājiem. Tas fakts parāda, cik mums jābūt pazemīgiem, ka Dievam ir dažādas formas, kā Viņš aicina cilvēkus kalpot, un nevajag uzreiz kritizēt jaunas kalpošanas formas vai uzņemties par ekspertiem, kas visu saprot, kas Dievam patīk un nepatīk.

Tas ir it sevišķi svarīgi jauniešu vidū, jo jaunībā pārsvarā lietas ir vai nu baltā, vai melnā krāsā. Piemēram, kaut vai kādreiz asie strīdi, kāda stila mūzika ir no Dieva un kāda nav. Kad es ienācu draudzē pirms 17 gadiem, tad bija strīdi par mūziku, kura ir pareizā. Jaunieši pat sastrīdējās savā starpā. Tagad ir pagājuši daudzi gadi, un jāatzīst, ka šie strīdi bija lieki, kas atņēma laiku un enerģiju patiesai kalpošanai.

Katram bija savi bībeliskie argumenti, un, ja mēs būtu iemācījušies tad jau cits citu cienīt, tad būtu izvairījušies no daudziem pārpratumiem un sāpēm. Neatkārtojiet līdzīgas kļūdas, bet kalpojiet un cieniet citu kalpošanu!

Katru kalpošanu var novērtēt pēc tā, kādi ir to cilvēku kristīgās dzīves augļi, kas tur piedalās.

Cienīsim katru, kas vēlas aktīvi kalpot, jo vieglāk ir stāvēt malā un gudri plāpāt.

Kādas kalpošanas idejas varu ieteikt? Noteikti ir ļoti daudz, un jūs paši daudz vairāk varētu ieteikt. Jauniešiem parasti patīk piedalīties, bet nevis tikai stāvēt malā. Tā kā aicināsim aktīvi piedalīties aktivitātēs visus, kas vēlas kaut ko darīt.

Kādas kalpošanas es redzu, ko var veikt Latvijā un veic pasaulē? Latvijā noteikti ir jāveido dažādas aktivitātes dažādu vecuma un interešu jauniešiem. Ļoti efektīva ir Ceļa meklētāju kustība un Vēstnieku kalpošana. Jauniešu draudze Korinta, kā arī dažādi jauniešu dievkalpojumi un koncerti. Dažādu veidu Bībeles studijas un mazās grupiņas. Efektīvas ir dažādas nometnes. Man bija iespēja pabūt šogad kristiešu sporta nometnē. Tur atkal bija vairāk tie, kam patīk sports, bet viņi arī ar interesi klausījās Dieva Vārdā. Es zinu jauniešus, kas kalpo bērnu namos un arī sociālās mājās. Loģiski, ka visu aktivitāšu mērķis ir cilvēkus vadīt tuvāk un tuvāk Jēzum, un mūsu motivācija ir mīlestība pret katru cilvēku.

Daži ieteikumi no citu valstu draudzēm: piemēram, esmu redzējis, ka kādā valstī karstā laikā mūsu jaunieši pa brīvu uz ielām cilvēkiem piedāvā padzerties ūdeni. Cilvēki ir ļoti pateicīgi, un ir arī iespējas dažreiz parunāt par Dievu. Kādā valstī jaunieši, kam patīk tehnikas lietas, nāca kopā pa vakariem un remontēja par brīvu mašīnas vientuļām māmiņām un citiem trūcīgiem cilvēkiem. Citi jaunieši atkal apmācīja daudzus, kā darboties ar datoru, un arī saremontēja, ja kādam bija kas salūzis. Kāda adventistu draudze Holandē palīdz imigrantiem ar praktisku informāciju, kā dzīvot un iejusties vietējā sabiedrībā. Viņi palīdz arī ar ēdienu un drēbēm. Viņi māca valodu. Domāju, ka arī mums cilvēki, kas prot dažādas svešvalodas, varētu apmācīt cilvēkus, kas vēlas apgūt šādas lietas.

Kādā draudzē viens puisis mācīja daudziem jauniešiem no ielas ģitāras spēli. Es vēlos teikt, ka ir daudzas iespējas kalpot. Taču gribu brīdināt, ka sabiedrībā bieži tiek kritizēti cilvēki, kas kaut ko dara. Tas ir daudz vieglāk nekā pašam kaut ko jaunu uzsākt. Tāpēc uzmanīsimies, lai šī pasaules ietekme neienāktu draudzē caur kritiku un strīdiem. Tā vietā lūdziet Dievu, un Viņš jums atklās daudzas jaunas idejas, kā kalpot. Tad jūs piedzīvosiet patiesu prieku un gandarījumu!

Iesaka Anda:

Manuprāt, īpaši aktuāli šogad jauniešiem ir rīta lasījumi katrai dienai – “Ticība, kas darbojas”, jo gandrīz visi jaunieši, kurus pazīstu, lasa šo jauko rīta lasījumu. Vēl varu ieteikt grāmatu „Mērķtiecīga dzīve”. Runājot par filmām, noteikti iesaku noskatīties „To save a life” – tā ir ļoti vērtīga filma. Mūzikas jomā man patīk izpildītājs Maikls W. Smits un viņa dziesmas.

Krišjānis Grīnbergs
adventistu Cēsu draudze

Viņš mani – ES VIŅĀ

Daudzi noteikti zina, kas norisinājās no 30. septembra līdz 2. oktobrim Cēsīs, Līgatnes ielā 1. Vērienīgs jauniešu pasākums, kas plašāk pazīstams kā Jauniešu Konference. Šī bija trešā Jauniešu Konference, un tās tēma balstīta Bībelē, Jāņa Evaņģēlija 15. nodaļā. Tādēļ tāds nosaukums “Viņš mani – es Viņā”.

Pasākums norisinājās trīs dienu garumā, no piektdienas pēcpusdienas līdz svētdienas vakaram. Tajā piedalījās vairāk nekā 170 jauniešu no Latvijas un daži viesi no Lietuvas. Tāpat Jauniešu Konferenci apmeklēja Sebastians Brekstons, kas arī bija vadošais konferences runātājs un vadīja svētrunu ciklu par personīgo nodošanos Jēzum un palikšanu Kristū. Svētrunas bija tieši tādas, kādas atbilst Jauniešu Konferenču izvirzītajam mērķim – Bībelē balstītas, Kristū centrētas, iedvesmojošas un Svētā Gara pavadītas.

Viss sākās piektdienas vakarā ar reģistrēšanos. Drīz pēc tam bija atklāšana un vakariņas, kam sekoja pirmā Sebastiana Brekstona uzruna par Jēzu kā īsto Vīnakoku. Katrā viņa uzrunā konferences apmeklētāji guva jaunas atziņas kā arī

iemācījās pievērst vairāk uzmanības detaļām. Runātājs īpaši uzsvēra punktus, kas noder, klausoties jebkuru svētrunu, un ko nepieciešams pierakstīt, lai vēlāk lūgšanās būtu iespējams pārdomāt dzirdēto vēsti: 1) Kādi Bībeles panti bija svētrunā? 2) Kas ir tas, ko dzirdēju pirmo reizi? 3) Kur klejoja manas domas, klausoties šo runu? 4) Ko es Dieva žēlastībā varu darīt citādi?

Tāpat Jauniešu Konferences nu vairs nav iedomājamas bez kopīgām slavas dziesmām Dievam. Debesu atmosfēra bija jūtama ikkatrā dziesmā. Neiztrūkstoša sastāvdaļa šajās trīs

dienās bija PLAD jeb Personīgais Laiks Ar Dievu. Tas ir laiks no rīta un vakarā, kad drīkst sarunāties tikai ar Dievu, pārdomāt dzirdēto vēsti, lasīt Bībeli un sarunāties ar Radītāju.

Vēl nozīmīga konferences sastāvdaļa bija evaņģelizācija, kas šoreiz norisinājās divas dienas un daudz dažādākos veidos nekā iepriekšējā konferencē aprīlī. Šoreiz katram dalībniekam bija iespēja izvēlēties divus no četriem liecināšanas veidiem: 1) ielu evaņģelizācija; 2) pansionāta apmeklējums; 3) lūgšanu pietura; 4) dziedāšana ielās. Katrs no šiem veidiem aizskāra daudz cēsnieku sirdis. Dziedāšana ielās bija tiešām iespaidīga, jo vairāku kvartālu attālumā bija iespējams sadzirdēt, kā pilsētā atskan slavas dziesmas Dievam par godu. Bija arī lūgšanu pietura, kur garāmgājējiem bija iespējams uzzināt ko vairāk par lūgšanu un iegūt savā īpašumā kādu garīgu grāmatu vai Bībeli.

Pirmdienas pēcpusdienā Sebastians Brekstons arī kalpoja Vidzemes Augstskolā Valmierā ar lekciju par izcilību, kuru apmeklēja gan vietējie studenti, gan daži konferences dalībnieki. Pirmdienas vakarā Rīgā, Baznīcas ielā 12a, Sebastians vadīja semināru ciklu “Kaut tikai viena dvēsele”. Tas bija paredzēts ikvienam, kas vēlas “aizsniegt” savus darba kolēģus, studiju biedrus, draugus un kaimiņus ar vēsti par Kristu. Lai Dievs dod īstenot šajās svētīgajās dienās apgūto un uzņemto un lai Jaunajā Jeruzalemē būtu skatāmi Dieva darba augļi!

Tiem, kas vēlas vairāk uzzināt par Jauniešu Konferencēm, to vīziju, misiju un mērķiem, iesakām aplūkot JK mājas lapu: jklapa.wordpress.com

Rolandas Bauža (Lietuva, Rolka)

Stī konference bija patiesi apbrīnojama. Man tā ļoti spātika. Tā nedaudz mainīja manu dzīvi. Es sapratu, ka lūgšana man ir daudz svarīgāka, tādēļ tagad lūdzu vairāk. Un es vairāk praktizēju evaņģelizāciju. Tagad es domāju, ka mums ir nepieciešama līdzīga konference Lietuvā. Mums ir vajadzīga garīgā atmoda.

Iveta Bane

Konferencē patiešām valdīja Debesu burvība. Vēl joprojām esmu Gara iedvesmota! Mūs tik ļoti uzrunāja Dieva Gars, ka esam nolēmuši veikt krasas pārmaiņas mūsu dzīvē. Staigāt ar Dievu! Mēs gribam Viņam kalpot un sniegt šo skaisto vēsti arī citiem. Pēc konferences es sapratu, ka patiesībā cilvēki ir izslāpuši pēc Dieva Vārda.

Juris Zundāns

Jauniešu konferencē es ieguvu: iespēju redzēt, kā lietas tiek organizētas ārpus savas draudzes, iepazīnos ar jauniem cilvēkiem un iespēju paveikt kaut ko, kas līdz šim nav darīts (piem., evaņģelizācija).

Madara Lāce

Konference mani ļoti iespaidoja. Noteikti došos uz nākamo! Mācītāja svētrunas man patiešām patika, un visu dzirdēto maksimāli cenšos izmantot dzīvē. Noteikti viena no vissvētīgākajām nedēļas nogalēm!!!

Agris Reiznieks

Priekš manis tā bija kā ļoti labi sagatavota informācija, ko es pats meklējot nevarētu tik veiksmīgi uztvert. Uzrunas aicināja vairāk ieskatīties sevī un apzināties savas nepilnības, kļūdas. Tikt vispirms ar sevi pašu galā, lai pēc tam varētu veiksmīgāk kalpot citiem.

Elīza-Krista Rause

Brīnišķīgs pasākums, kas pavadīts kopā gan ar draugiem, un pats galvenais, kopā ar Dievu. Lielisks atspēriena punkts, lai turpmāk vēl vairāk varētu vēltīt laiku Dievam, kā arī svētīgāk kalpot. Visvairāk mani iepriecināja vienaudžu atsaucība evaņģelizējot – gan dziedot, gan stāstot cilvēkiem par Dievu. Uzrunāja arī Sebastiana Brekstona svētrunas. Sapratu, ka līdz šim nebiju tik lielu uzmanību pievērsusi lūgšanai un tās nozīmei.

Dana Kristiāna

Dievs vēl nekad nebija manā dzīvē tik ļoti parādījies kā evaņģelizācijas otrajā dienā. Es un Daniels izdomājām, ka brauksim ārpus pilsētas pa lauku mājām, stāstīsim par Dievu. Braucot atpakaļ, ieraudzījām kādu pavecāku sievu. Kad lēnām viņai tuvojāmies, viņa pati mūs uzrunāja, bijām mazliet izbrīnīti. Viņa jautāja, vai zinām, kur tuvumā ir ozolzīles. Atbildējām, ka zinām un varam palīdzēt salasīt. Šīs ozolzīles viņai vajadzēja veselības uzlabošanai. Tā nu mēs aizbraucām un salasījām

ozolzīles. Kad devāmies atpakaļ pie tantes ar ozolzīlēm, mēs lūdzām, lai Dievs nokārto visu tā, ka mēs varētu viņai pastāstīt par mūsu Glābēju. Kad piebraucām pie viņas mājas, viņa bija izbrīnīta un jautāja, kā var mums atlīdzināt, teicām, ka mums nevajag atlīdzību, ka no sirds priecājamies, ka varējām palīdzēt. Daniels šai vecajai sievai teica: "Pielūgsim!" Viņa jautāja, vai šeit, uz ielas? Daniels atbildēja apstiprinoši. Vēl nekad Dievs nebija caur mani tik ļoti strādājis, varbūt tāpēc, ka es nekad vēl nebiju sevi Viņam nodevusi pilnībā. Arī lūgšanām ir neizmērojams spēks. Pirms un pēc katra cilvēka mēs lūdzām. Šī konference, šī evaņģelizācija manā dzīvē tik ļoti daudz mainīja!

Pāvels Novosads

Jauniešu konference...tas ir vienmēr kaut kas jauns un intriģējošs. Tu gaidi kaut ko pārsteidzošu, interesantu savā dzīvē, gaidi jaunus draugus un pazīšanās, un, bez šaubām, jaunu elpu savai garīgai dzīvei. Šajā reizē viss tā arī bija, bija pat vairāk nekā bija sagaidāms. Garīgā

daļa atstāja lielu iespaidu uz mums, pamodināja prātu un visu, kas ir cilvēkā iekšā, sajūsmināja un piespieda izanalizēt savu dzīvi un visu apskatīt caur Bībeles prizmu. Radās vairākas jaunas domas un idejas, un vēlme mainīt savu dzīvi, un pastiprināt vēl vairāk savu saiti ar Jēzu Kristu, ar mūsu Dievu. Ļoti patika jauniešu atvērtās dvēseles

un draudzīgums, un visu cilvēku garīgais noskaņojums. Gribētos arī atzīmēt konferences virtuvē un pateikt paldies visiem pavāriem, visi ēdieni bija garšīgi un deva mums spēku klausīties un dzirdēt Dieva Vārdu!

Dace Garsila

Jauniešu konferenci gaidīju kā tādu intensīvo atjaunošanās kūrī attiecībām ar Dievu. Visvairāk patika sadaļa, kas sākotnēji likās man vismazāk saistošā – evaņģelizācija ielās, jo, tā kā man pašai ļoti nepatīk, ka kāds nāk klāt uz ielas un dala bukletinus, tad likās, ka diez vai citiem arī tas varētu patikt. Tādēļ nopriecājos, ka varam doties evaņģelizācijā arī ar dziedāšanu kādā no pilsētas laukumiem. Godīgi sakot, vērojot, ka no prefī esošās kafejnīcas arvien vairāk pazūd klienti un ka lielākā daļa no klausītājiem ir mūsu pašu māsas un brāļi, palika nedaudz skumīgi, domājot par lietderības koeficientu. Pamanīju tikai dažus svešus cilvēkus, kas apstājās paklausīties. Taču kāds vakarā bija prieks redzēt, ka kāds vīrietis, ko Dievs bija uzrunājis caur šo kalpošanu, jau uzreiz bija ieradies arī uz tālākajiem konferences pasākumiem! Vēl turklāt, klausoties vakarā citu liecībās, tika absolūti samīta arī mana skepse par cilvēku atsaucību uz ielām. Biju pārsteigta, cik daudz bija pozitīvu stāstu par cilvēkiem, kas tiešām bijuši ieinteresēti stāstītājā!

Māriete Lipska
Bērnu kalpošanas nodaļa

Kā kļūt LABĀKAM?

Krū: Mammīt, vai es tev esmu jauks vārnu puika?

Mamma: Protams, Krū. Tu esi ļoti jauks!

Krū: Arī tad, kad plūcos ar citiem vārnēniem vai knābju mā-sai, kad tā savus kārumus negrib dalīt ar mani?

Mamma: Zini, Krū, es tevi ļoti mīlu abos gadījumos, gan tad, kad esi jauks, gan arī tad, kad rīkojies ne visai jauki. Tur nu nav nekādas atšķirības.

Krū: Tas gan ir labi!

Mamma: Tomēr vienā lietā atšķirība ir gan.

Krū: Kādā lietā?

Mamma: Kad esi jauks, izpalīdzīgs un draudzīgs, tad man par to ir liels prieks, bet kad rīkojies nejauki, tad man kļūst ļoti skumji un bēdīgi ap sirdi.

Krū: Tiešām? Bet tu jau pie manām blēņām neesi vainīga!

Mamma: Tu man esi ļoti dārgs putna bērns, tāpēc man ir svarīgi, ko tu dari, kā rīkojies.

Krū: Tad jau sanāk, ka, strīdoties ar māsu, es daru pāri ne tikai viņai, bet arī tev?

Mamma: Tā sanāk gan.

Krū: Nu, tas man nemaz nepatīk! Tu taču esi pasaulē labākā mamma!

Krā: Kaut tu to, brālīt, atcerētos nākošreiz, kad gribēsi man atņemt cepumu!

Krū: Ja reiz tādas ir tās lietas, man ir jāpārkārto sava dzīve.

Krā: Lai no tās būtu kāds labums?

Krū: Jā, tieši tā. Un mammucim vairs nav manis dēļ jābēdājas. Es pacentīšos būt tik labs vārnu puika, ka visiem par mani būs prieks!

Mamma: Bērni, tieši tāpat mūs mīl JĒZUS. Arī tad, kad rīkojamies slikti, VIŅŠ turpina mūs mīlēt un gādāt par mums. Tikai Viņam ir ļoti noskumusi un nobēdājusies sirds.

Krā: Nu, tad vienkārši vajag darīt to, kas JĒZU iepriecina.

Krū: Es noteikti mēģināšu. Nevar taču sāpināt tos, kuri mūs tik ļoti mīl, vai ne?

Mamma: Man šķiet, vēl kaut kas varētu palīdzēt. Vai jūs abi atceraties vasaras nometni Pācē, kur sapulcējās Ceļa meklētāji?

Krū un Krā: Un arī Piedzīvojumu meklētāji!

Mamma: Jā, tieši tā. Vai jūs atceraties, kāds bija Piedzīvojumu meklētāju solījums?

Krā: Tādēļ, ka Jēzus mani mīl, es vienmēr centīšos darīt visu labāko. Vai tā?

Mamma: Pareizi, Krā! Un kādi bija solījumi?

Krā: Jēzus var palīdzēt būt paklausīgam, patiesam...

Krū: Es arī atceros ...būt laip-

nam, pieklājīgam, ...

Mamma: Nu, redzi, Krū! Tas ir tieši tas, kas jums abiem vajadzīgs.

Krā: Tu domā, māmiņ, ka arī mēs varētu iet uz klubiņa nodarbībām?

Mamma: Jā, to es tieši iedomājos. Bērniem rudenī atsākas nodarbības, un mēs arī varētu iet pamācīties.

Krū: Māmiņ, tas tik būtu kolosāli! Un mums arī būs tie skaistie kaklautiņi, formas un arī nozīmītes?

Krā: To jau, brālīt, svinīgi pasniedz kluba biedriem, un nozīmītes var nopelnīt, ja iet uz nodarbībām un nokārto ieskaites.

Krū: Tad tik jāgatavojas iestāties klubiņā un jāsāk iet uz nodarbībām!

Mamma: Es arī to gribētu, ka jūs būtu tik čakli kā bērni. Šajā rudenī daudzi jau ir izvēlējušies kļūt par kluba biedriem.

Krā: Brālīt, steigšim mācīties solījumu un likumus.

Krū: Nezinu gan, kā es savā mazajā galviņā to visu varēšu atcerēties...

Māmiņa: Bet Jēzus tev palīdzēs! Tikai vajag Viņam lūgt palīdzību.

Krū: Jā, jauki, ka ir tāds labs Draugs.

Šajā rudenī, 17. septembrī, Rīgas 1. draudzē notika Piedzīvojumu meklētāju kluba „Jūras zvaigznes” atklāšanas svētki. Visu kluba organizēšanas darbību ir uzņēmusies bērnu mīloša skolotāja Laura Vendele kopā ar palīgiem. Par Piedzīvojumu meklētājiem bija izvēlējušies būt 28 bērni! Viņus sirsnīgi sveica Rīgas CM klubs „Dieva draugi”, kā arī bija atbraukuši ciemiņi no Siguldas PM kluba. Pasākums bija divās daļās: svinīgais dievkalpojums un pēcpusdienas brīži Zvejniekciemā. Ielūkosimies fotogrāfijās no šīs pasākuma dienas:

Es ticu BRĪNUMIEM

Rihards Krieviņš
palīgmācītājs – kapelāns

19. septembrī 11 ieslodzītie nāca pie Jēzus Kristus un lūdza, lai Viņš vada viņu dzīvi. Daži no tiem jau 25 un 30 gadus ir pavadījuši ieslodzījumā. Visi viņi ir apņēmis pilni iet pa Kristus iemītām pēdām, ceļot savu dzīves kvalitāti un vairs neplānojot ļaunumu dzīvē.

Jelgavas cietumam ir sava garīgā vēsture. Cietumam ir sava kapela un kapelāns. Septiņu konfesiju pārstāvji regulāri apmeklē ieslodzītos – Romas katoļi, pareizticīgie, vecticībnieki, luterāņi, baptisti, adventisti un Vasarsvētku draudze. Liekas, vai nav par daudz? Nē, nē un vēlreiz nē. Katra cilvēka dzīves ceļš ir individuāls. Katrs individuāli piedzimst un individuāli nomirst. Katrs individuāli iet pa dzīves ceļu. Katrs pats cenšas atrast savu laimi. Un ne vienmēr uzreiz to atrod. Bieži nākas atkārtot jau noieto ceļu un visu sākt no sākuma. Bieži nākas atkārtot jau iepriekš izdarītās kļūdas. Bieži nākas pielipt pie tā paša „mušpapīra”, pie kura jau daudzi ir pielipuši. Ar patiesu skatu uz dzīvi vēl ir par maz. Ir vajadzīga dzīves pieredze – gudrība un Dieva vadība.

19. septembrī 11 ieslodzītie nāca pie Jēzus Kristus un lūdza, lai Viņš vada viņu dzīvi. Daži no tiem jau 25 un 30 gadus ir pavadījuši ieslodzījumā. Visi viņi ir apņēmis pilni iet pa Kristus iemītām pēdām, ceļot savu dzīves kvalitāti, neplānojot ļaunumu dzīvē. (Diemžēl nācies satikties ar dažiem ieslodzītajiem cietumā, kuriem patīk darīt ļaunu citiem un viņi nav gatavi atteikties no tā. Pēc atbrīvošanās viņi turpinās nest ciešanas citiem cilvēkiem...) Cīņa pašam ar sevi, liekas, ir visgrūtākā cīņa dzīves laikā. Padomdevēju daudz, bet... svarīgais jautājums – kam klausīt?

Kristību dienā sinoptiķi solīja Jelgavā lietūs gāzes, bet lietūs nebija, un pat saulīte nedaudz parādījās. Dievišķā mīlestības spēka klātbūtne bija sajūtama jaunkristīto brāļu sirdīs. No divām kamerām uz kristībām iznāca pa 3 cilvēkiem no katras, un pēc kristībām kāds jaunais brālis lūdza cietuma administrāciju, lai varētu arī tikt pārvietots uz vienu no šīm kamerām. Katrā no šīm kamerām jau bija pa vienam no iepriekšējos gados kristītam brālim. Dieva sēkla nav velti sēta. Un, lūk, viņu vārdi: Aleksandrs, Andis, Andris, Sandis H., Romāns, vēl viens Sandis K., Uģis, Anatolijs, Ruslans, Maksims, Ričards, Helvijs un Fricis. Uz mūžu ieslodzītais Dmitrijs gaida savu uzņemšanu draudzes rindās ar balsošanu. Viņš ir nolēmis savu turpmāko garīgo attīstību saistīt ar Septītās dienas adventistu draudzi.

Es ticu brīnumiem. Aizlūdziet par šiem jaunajiem brāļiem un svētījiet tos, lai viņi varētu atrast savu garīgo ģimeni arī brīvībā!

Jaunkristītie kopā ar mācītāju Andreju Āriņu, kapelānu Rihardu Krieviņu un draudzes jauniešiem.

Citu konfesiju ziņas

Pāvests slavē Luteru

Romas pāvests Benedikts XVI, atrodoties vizītē Vācijā, veltījis atziņīgus vārdus Mārtiņam Luteram un mudinājis luterāņus un katoļus vairāk pievērsties vērtībām, kas tos vieno. Pēc vēsturiskās tikšanās ar Luterāņu Baznīcas līderiem augustīniešu klosterī, kur pirms 500 gadiem mācījies arī pats Luters, Benedikts sacīja par Luteru: “Viņu nepārtraukti nodarbināja jautājums par Dievu, kas bija viņa dzīves ceļa kaislība un dzinējspēks. “Kā saņemt Dieva žēlastību?” Faktam, kas šis jautājums bija viņa dzīves dzinējspēks, ir neizsīkstoša ietekme uz mani,” atzina Katoļu Baznīcas vadītājs. Benedikts uzsvēra, ka dažādiem Baznīcas atzariem vajadzētu vairāk uzmanības veltīt vienojošajām vērtībām. Kopš kļūšanas par pāvestu 84 gadus vecais garīdznieks uzsvēris, ka viņa mērķis ir tiekties pēc abpusējas iecietības kristietības konfesiju starpā. Lai gan viņš atzina, ka ir gūti zināmi panākumi, apzinoties, kas katoļiem un luterāņiem ir kopīgs, Katoļu Baznīcas vadītājs arī brīdināja, ka “risks to pazaudēt diemžēl nav nereāls”.

Cietums vai baznīca?

Alabamas pavalsts (ASV) varasiestādes izvērtē iespēju pārņemt kādas pilsētiņas pieredzi, likumpārkāpējiem, kas tiek sodīti pirmo reizi un nav pastrādājuši vardarbīgu noziegumu, ļaujot izvēlēties starp cietumu un baznīcu. Štata varasiestādes šobrīd izvērtē Bejminetas policijas uzsāktās programmas “Atjaunosim mūsu kopienu” jeb operācijas ROC atbilstību ASV likumiem. Programma paredz, ka cilvēkiem, kas notiesāti pirmo reizi, cietuma un naudassoda vietā tiek piedāvāts reizi nedēļā apmeklēt baznīcu un pēc tam pārrunāt dievkalpojumus. Baznīcas apmeklēšanu uzrauga vietējā policija. Tikmēr Amerikas Pilsonisko brīvību savienība (ACLU) norāda, ka šis ierosinājums ir “kliedošs” ASV un Alabamas štata konstitūciju pārkāpums, jo tas ir pretrunā ar valsts un baznīcas nošķirumu. Vēstulē, kas nosūtīta Alabamas varasiestādēm, ACLU pieprasa nekavējoties pārtraukt uzsākto praksi. Štata ACLU nodaļa pieprasījusi arī publikot visus dokumentus, kas saistīti ar šīs iniciatīvas sagatavošanas gaitu. Pašlaik programma ir uz dažām nedēļām apturēta, kamēr netiks pabeigta juridiskā ekspertīze. Bejminetas policijas priekšnieks Maikls Rolands vienlaikus uzsvēris, ka iniciatīva bauda plašu sabiedrības atbalstu un ka tā daļai likumpārkāpēju var sniegt alternatīvu noziedzīgai dzīvei. Atbalstu iecerei izteikušas arī 56 baznīcas.

Reliģiskā neiecietība pasaulē

Zviedrijā strauji palielinājies ar reliģiju saistīts naidīgums, liecina “Pew Research Center” veiktais pētījums, kurā izvērtēti reliģiskie konflikti un apspiešana pasaulē.

Ja agrāk Zviedrija tika novērtēta kā viena no drošākajām valstīm pasaulē, tagad tās rādītāji pakāpušies līdz “Pew Research Center” izveidotās globālās skalas vidum, laika posmā no 2008. gada līdz 2009. gadam palielinoties no 1,2 punktiem līdz 2,3 punktiem. Somijā šis rādītājs ir 0,6 punkti un Norvēģijā - 1,3.

Ar reliģiju saistītais naidīgums vērā ņemami palielinājies desmit valstīs, no kurām piecas atrodas Eiropā: Bulgārijā, Dānijā, Krievijā, Zviedrijā un Lielbritānijā.

Pētījumā secināts, ka šī negatīvā tendence galvenokārt saistīta ar “augošo naidīgumu starp sabiedrības vairākumu un arvien lielāko musulmaņu minoritāti”.

Pētījuma autori atsaukušies arī uz Zviedrijas Nacionālās noziedzības novēršanas padomes datiem, kuri liecina, ka Zviedrijā pieaug naida ietekmē pret musulmaņiem pastrādāto noziegumu skaits. Kā negatīva tendence atzīmēts arī augošais antisemitisms Malmē. “Pew Research Center” pētījums liecina, ka ar reliģiju saistīts naidīgums pieaug visā pasaulē. Kas attiecas uz vardarbību, vissliktākā situācija konstatēta Irākā, kuras rādītājs ir deviņi punkti, bet vissmagākā apspiešana konstatēta Ēģiptē, Saūda Arābijā un Uzbekistānā.

“Pew Research Center” pētījums balstās uz 18 atklātiem avotiem, tostarp ANO, Eiropas Savienību (ES) un vairākām cilvēktiesību organizācijām. Tomēr centrs atzīst, ka viņu pētījums varētu būt maldinošs, jo incidenti, par kuriem ziņo demokrātiskas valstis, noslēgtās valstīs bieži vien nenonāk atklātībā.

Latvijā tic eņģeļiem

Latvijas iedzīvotāji tic eņģeļu esamībai. Eņģeļiem vairāk tic krievvalodīgie iedzīvotāji – 75 procenti, tāpat eņģeļu esamībai tic 59 procenti latvieši. Tā secināts tirdzniecības kompleksa Spice un portāla www.draugiem.lv veiktajā aptaujā.

Aptaujā respondenti sniedza atbildi uz jautājumu: „Vai Tu tici eņģeļiem?” Izvēloties apstiprinošu atbildi, kādēļ viņi tic eņģeļiem,

vispopulārākais variants bija: „Ticu, jo pieredze vēsta – eņģeļi mani pieskata!” No visiem aptaujātajiem tikai 12 procenti atbildēja, ka netic, jo eņģeļi ir cilvēku iztēles auglis.

Vairāk eņģeļiem tic daļā dzimuma pārstāves – 65 procenti latviešu un 76 procenti krievu auditorijas sievietes. Vīrieši Latvijā tic mazāk – attiecīgi 44 un 62 procenti. Interesanti ir šos rezultātus salīdzināt ar līdzīgiem ārvalstu pētījumiem: 2011. gada vasarā pasaules vadošā vīriešu dzīvesstila portāla www.askmen.com veiktajā aptaujā *Great Male Survey* tikai 31 procents vīriešu atzina, ka tic eņģeļiem.

MŪŽĪGAIS EVANĢĒLIJS

No 2. līdz 10. decembrim Rīgā viesosies grāmatas «Pārsteidzošā mīlestība» autore ELIZABETE VIERA TALBOTA.

Tiksimies šādos datumos un laikos:

Citas latviešu valodā tulkotās E. Talbotas grāmatas: «Matejs», «Jānis», «Lūka»

2.–9. decembris

Jesus IOI

«Pārliecība par neredzamo:

Kā raudzīties uz pasauli ar ticības acīm»

2. decembrī 18:00 «Pretinde»

4. decembrī 18:00 «Maiņa»

5. decembrī 18:00 «Spriedums»

8. decembrī 18:00 «Gaisma»

9. decembrī 18:00 «Dzīvība»

10. decembris

«Viss piepildīts: Ka saprast noslēgumu jau no paša iesākuma»

10:00 VEF Kultūras pilī

15:00 Baznīcas 12a, Lielajā zālē

3. decembris

JAUNIEŠU DIENA

«Jaunā dziesma:

Sastapšanās ar Jēzu
Evanģēlijos»

Baznīcas ielā 12a:

plkst. 10:00 un 14:00

pēcpusdienas

programma.

Apmeklētājiem būs iespēja kā dāvanu saņemt vienu no Elizabetes Talbotas grāmatām.

RĪGAS KONGRESU NAMĀ

1.NOVEMBRĪ PLKST.19.00

GADA NOTIKUMS KRISTĪGAJĀ MŪZIKĀ!

 TradeHub
PRODUCTIONS
www.tradehub.info

PIRMO REIZI BALTIJĀ AR VIENĪGO KONCERTU RĪGĀ
GOSPELMŪZIKAS KVARTETS

ERNIE HAASE+ SIGNATURE SOUND

BIĻETES – „BIĻEŠU SERVISS” KASĒS

WWW.BILESUSERVISS.LV

TĀLRUNIS GRUPU PIETIEKUMIEM – 22127226